

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม (สยามเทค) ที่เรียนรู้โดยวิธีสอน STAD และ TGT” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2545 (ฉบับปรับปรุง 2546)
2. ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
3. เทคนิคการสอนแบบ STAD
4. เทคนิคการสอนแบบ TGT
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
  - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2545 (ฉบับปรับปรุง 2546)

1. ความเป็นมาของหลักสูตร

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2545 (ฉบับปรับปรุง 2546) ได้พัฒนาขึ้นให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม เพื่อผลิตและพัฒนาแรงงานในระดับผู้ชำนาญการที่มีความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ในสาขาอาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม วินัย เจตคติ บุคลิกภาพ ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา การพัฒนางานและพัฒนาตนเองให้ตรงความต้องการของตลาดแรงงานสอดคล้องกับสถานะเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในระดับชุมชน ท้องถิ่น ประเทศชาติ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้

เรียนตามความถนัด สนใจ ศักยภาพและโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนตามความถนัด สนใจ ศักยภาพ และโอกาสของตน

2. หลักการของหลักสูตร

2.1 เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถ เป็นหัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการได้

2.2 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ มีความรู้ เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริงและเข้าใจชีวิต หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร

2.3 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพ มีส่วนร่วมในการเรียน การสอนวิชาชีพสามารถถ่ายทอดประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการและสามารถสะสม การเรียนรู้และประสบการณ์ได้

3. จุดหมายของหลักสูตร

3.1 เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต สามารถศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

3.2 เพื่อให้ทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ

3.3 เพื่อให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่างๆ ประยุกต์ใช้ในงาน อาชีพสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

3.4 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพ รักงานรัก องค์กรสามารถทำงานเป็นหมู่คณะ ได้ดี และมีความภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ

3.5 เพื่อให้มีปัญญา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการการตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ ความรู้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพและการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง

3.6 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรมจริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับการปฏิบัติในอาชีพนั้นๆ

3.7 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติอุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของ สิ่งแวดล้อม

3.8 เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของ ประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

3.9 เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

4. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2545 (ฉบับปรับปรุง 2546)

4.1 การเรียนการสอน

4.1.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเลียนได้ทุกวิธี เรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถถ่ายโอนผลการเรียน และขอเทียบความรู้และประสบการณ์ได้

4.1.2 การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริงโดยนำรายวิชาไปจัดฝึกในสถานประกอบการไม่น้อยกว่า 1 ภาคเรียน

4.2 เวลาเรียน

4.2.1 ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ ให้แบ่งภาคเรียนออกเป็น 2 ภาคเรียนปกติ ภาคเรียนละ 20 สัปดาห์ โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิต ตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาจเปิดสอนภาคเรียน ได้อีกตามที่เห็นสมควร อย่างน้อย 5 สัปดาห์

4.2.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน ให้สถานศึกษาเปิดทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน คาบละ 60 นาที (1 ชั่วโมง)

4.2.3 เวลาเรียนตามปกติ สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่าในประเภทวิชาและสาขาวิชาที่กำหนด 2 ปี สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ต่างประเภทวิชา/สาขาวิชาที่กำหนดประมาณ 3 ปี

4.3 หน่วยกิต

จำนวนหน่วยกิต ตลอดหลักสูตรให้มีไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิต และไม่เกิน 100 หน่วยกิต การคิดถือเกณฑ์ดังนี้

4.3.1 รายวิชาภาคทฤษฎี 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 20 ชั่วโมง รวมกับเวลาของการวัดผล มีค่า 1 หน่วยกิต

4.3.2 รายวิชาที่ประกอบไปด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ให้บูรณาการการเรียนการสอน กำหนด 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตลอดภาคเรียนไม่น้อยกว่า 40-60 ชั่วโมงรวมกับเวลาของการวัดผลมีค่า 1 หน่วยกิต

4.3.3 รายวิชาที่นำไปฝึกงานในสถานประกอบการ กำหนดเวลาในการฝึกปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า 1 หน่วยกิต

4.3.4 การฝึกอาชีพในระบบทวิภาคี ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 40 ชั่วโมง มีค่า

1 หน่วยกิต

4.3.5 การทำโครงการให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

5. โครงสร้าง

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 แบ่งเป็น 3 หมวด ได้แก่หมวดวิชาชีพ วิชาฝึกงาน และกิจกรรมหลักสูตร มีดังนี้

5.1 หมวดวิชาสามัญ

5.1.1 วิชาสามัญทั่วไป เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

5.1.2 วิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ เป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานสัมพันธ์กับวิชาชีพ

5.2 หมวดวิชาชีพ แบ่งออกเป็น

5.2.1 วิชาชีพพื้นฐานเป็นกลุ่มวิชาชีพสัมพันธ์ ที่เป็นพื้นฐานที่จำเป็นในประเภทวิชานั้นๆ

5.2.2 วิชาชีพสาขาวิชา เป็นกลุ่มวิชาชีพหลักในสาขาวิชานั้นๆ

5.2.3 วิชาชีพสาขางาน เป็นกลุ่มวิชาชีพที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเฉพาะด้านในงานอาชีพตามความถนัดและความสนใจ

5.2.4 โครงการ

5.3 หมวดวิชาเลือกเสรี

5.4 ฝึกงาน

5.5 กิจกรรมเสริมหลักสูตร

จุดประสงค์กลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพ
2. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทที่พบ
3. เพื่อให้มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษแสวงหาความรู้โดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสม เพื่อบูรณาการกับวิชาอื่นที่เรียนตามความสนใจ
4. เพื่อให้มีน้ำกัลยุทธ์ในการเรียนไปใช้ในการพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และสร้างเสริมนิสัยการเรียนรู้ตลอดชีวิต
5. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

มาตรฐานกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ

มาตรฐานกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษกำหนดในหมวดวิชาสามัญ ของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เป้าหมายที่ 1 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางสังคม

มาตรฐานที่ 1 ใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในสถานการณ์ต่างๆ

1.1 ใช้ภาษาในการขอและให้ข้อมูล อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ อธิบาย บรรยาย เปรียบเทียบ

1.2 ใช้ภาษาในการแสดงความต้องการของตนความรู้สึก ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเสนอบริการต่อผู้อื่น

1.3 ใช้อวัจนภาษา (Non-verbal communication) ในการสื่อสารได้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

1.4 ใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเหมาะสมโดยใช้กริยาท่าทางที่สุภาพ เพื่อโน้มน้าวได้แข็ง เจริญต่อรอง ตกลง เสนอเงื่อนไข

มาตรฐานที่ 2 ใช้กลยุทธ์ในการเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

2.1 ฟังและพูดเลียนแบบสำเนียง/ สำนวนเจ้าของภาษาโดยออกเสียงได้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน

2.2 เลือกใช้กลยุทธ์ในการอ่านเพื่อให้เข้าใจความหมายในบริบท (Context)

2.3 เลือกใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา

2.4 ติดตามและประเมินผลการพัฒนาทางภาษาของตนเอง

เป้าหมายที่ 2 ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาวิชาชีพ

มาตรฐานที่ 3 ใช้ภาษาอังกฤษในการสืบค้น ประมวล จัดเตรียม และนำเสนอข้อมูลทางวิชาชีพในรูปแบบการเขียนและการพูด

3.1 เข้าใจ ถ่ายทอดความหมายของคำพูดและคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ

3.2 เข้าใจ ตีความ แผนภูมิ แผนกราฟ แผนที่ โดยถ่ายโอนสื่อความหมายเป็นคำและ/หรือข้อความ

3.3 วิเคราะห์ และสังเคราะห์ เนื้อหาสาระภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ

3.4 รวบรวมและนำเสนอข้อมูลทางวิชาชีพโดยการเขียน เช่น กรอบแบบฟอร์มเขียนบันทึกรายงานสั้นๆ และ/หรือ การพูดโดยใช้ภาพประกอบ

มาตรฐานที่ 4 นำกลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหาทางวิชาชีพต่างๆ โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม

- 4.1 เลือกใช้กลยุทธ์ในการอ่านและ/หรือฟังเพื่อความเข้าใจเนื้อหาทางวิชาชีพ
- 4.2 ประยุกต์เชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์ทางวิชาชีพกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- 4.3 วางแผนการเรียน แสวงหาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสม บันทึกข้อมูลที่เพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตัวเอง
- 4.4 ใช้ภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมจากศูนย์การเรียนรู้ในสถานศึกษาและแหล่งสื่ออื่นๆ เพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษของตน
- 4.5 ประเมินความสำเร็จของงาน โดยตนเองและ/หรือผู้อื่น (เช่น เพื่อน ครู ผู้ปกครองชุมชน สถานประกอบการ
- 4.6 ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น แสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างเหมาะสม
- เป้าหมายที่ 3 ภาษาอังกฤษกับวัฒนธรรม
- มาตรฐานที่ 5 ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
- 5.1 เลือกใช้ภาษาแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการได้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ
- 5.2. ใช้คำ วลี จำนวนต่างๆ การพูดแทรกอย่างสุภาพ การขอความกระจ่าง เพื่อแสดงการมีส่วนร่วมในการสนทนา
- มาตรฐานที่ 6 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่าง ของวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อและความเป็นอยู่ของประชากรโลก
- 6.1 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อ และความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา
- 6.2 สังเกตและปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมตามมารยาทสังคมของเจ้าของภาษา
- มาตรฐานที่ 7 ใช้กลยุทธ์ในการเรียนเพื่อพัฒนาความรู้
- 7.1 สืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาษาและพฤติกรรมของวัฒนธรรมที่ต่างกันจากสื่อต่างๆ
- 7.2 นำภาษาและวัฒนธรรมมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ
- จากโครงสร้างหลักสูตรที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยได้นำรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 (Developing Skills for English Communication 2) มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพและสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ตามที่กรอบมาตรฐานกำหนด

คำอธิบายรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 2 (Developing Skills for English Communication 2) มีดังนี้

ศึกษาต่อเนืองจากรหัสวิชา 3000-1201 เพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนในสถานการณ์จริง ตามสาขางานอาชีพที่เกี่ยวข้อง และฝึกทักษะการวิเคราะห์ แก้ปัญหา และตัดสินใจในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน

จุดประสงค์รายวิชา

1. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจวัฒนธรรมสังคมของเจ้าของภาษาในบริบทที่พบ
3. เพื่อให้เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ การแสวงหาความรู้และใช้กลยุทธ์ในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา

มาตรฐานรายวิชา

1. สนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง และการทำงานในอาชีพต่างๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมตามวัฒนธรรมสังคม
2. สรุปใจความสำคัญจากการฟัง อ่าน ตามสาขางานในอาชีพต่างๆ กรอกแบบฟอร์มเขียนบรรยาย ถ่ายโอนข้อมูลจากภาพประกอบ เช่น แผนภูมิ ตาราง ฯลฯ
3. ใช้กลยุทธ์ในการเรียนเพื่อปรับปรุงใช้ในการแก้ปัญหา วิเคราะห์ และตัดสินใจตามสาขางานในอาชีพต่าง ๆ
4. บูรณาการการเรียนในชั้นเรียนกับการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ทั้งในและนอกชั้นเรียนโดยมีหลักฐานบันทึกการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาต่างก็ให้คำนิยามของการอ่านแตกต่างกัน ดังนี้

Widdowson (1986, p. 174) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านซึ่งใช้ความคิดพิจารณาเรื่องที่อ่านซึ่งผู้เขียน เขียนไว้เพื่อการสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนข้อความที่อ่านคือปฏิริยาโต้ตอบกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

Williams (1993, p. 2) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านมองและทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ไม่ใช่เพียงการออกเสียงได้หรือการเข้าใจความหมายของคำทุกคำ

ประทีน มหาจันทร์ (2530, หน้า 3) ให้ความหมายของการอ่าน คือ การอ่านเป็นกระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และจากความคิดที่ได้จากการอ่านผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เป็นเครื่องช่วยพิจารณาตัดสินใจ และนำความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ต่อไป

เพ็ญศรี รังสียากร (2531, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะ (Skill) ขั้นที่ 3 ของการใช้ภาษา เพื่อเป็นสื่อในการแสดงความหมาย หรือความรู้สึกนึกคิดของคน

บันลือ พุกกะวัน (2533 ข, หน้า 2) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า

(1) การอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูดที่เรียกว่าอ่าน

(2) การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานเสียงของตัวอักษร ออกเป็นเสียงคำพูดหรือประโยค เข้าใจความหมายเรียกว่า อ่านได้

(3) การอ่านเป็นการสื่อความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เรียกว่า อ่านเป็น

Elley (1986, pp. 6-7 อ้างถึงใน อุษณีย์ วรรณจิต, 2536, หน้า 11) กล่าวถึงความหมายของการอ่าน พอสรุปได้ว่า การอ่านคือกระบวนการทางสติปัญญาที่สมองจะทำหน้าที่ทั้งหมดในการตีความหมายของข้อความที่อ่าน โดยสมองจะเริ่มทำงานเมื่อตาของผู้อ่านรับข้อมูลที่ได้จากการอ่าน แล้วนำความรู้เดิมสะสมไว้ในสมองมาช่วยในการตีความข้อความที่อ่าน ซึ่งข้อมูลใหม่ที่ได้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ในเรื่องดังกล่าวที่เพิ่มเติมขึ้น และสามารถนำมาใช้ในคราวต่อไป ในกระบวนการดังกล่าวนี้สมองของผู้อ่านจะอาศัยตัวแนะที่ปรากฏในข้อความในปริมาณน้อยที่สุด มาช่วยในการตีความหมายของสิ่งที่อ่าน

มณีรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2537, หน้า 1) กล่าวถึงการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารได้มากน้อยเพียงไรนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และความสามารถในการใช้ความคิด

Goodman (1995, p. 12) กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการรับรู้ภาษาและเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่สลับซับซ้อน โดยเริ่มจากผู้เขียนนำเสนอและถ่ายทอดความคิดต่างๆ ในรูปแบบของการเขียนและสิ้นสุดลงที่การตีความของผู้อ่าน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ผู้เขียนทำหน้าที่ใส่รหัสข้อมูล ส่วนผู้อ่านทำหน้าที่ถอดรหัสข้อมูล โดยใช้ภาษาเป็นสื่อในการสื่อสาร

กรมวิชาการ (2539, หน้า 11) การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่ผู้อ่านรับรู้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ตลอดจนค้นหาความหมาย ความเข้าใจแล้วแปลความหมายในสิ่งที่ผู้รับรู้มานั้นเป็นความคิดซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิม และจินตนาการของผู้อ่านเองมาช่วยพิจารณาความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นจนเกิดเป็นความเข้าใจในที่สุด การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยข้อเขียนเป็นสื่อกลาง หน้าที่ของผู้อ่านคือการค้นคว้าหาความหมายจากข้อเขียนนั้นๆ

เรวดี หิรัญ (2539, หน้า 149) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญในชีวิตประจำวันอีกทักษะหนึ่ง เพราะการอ่านจะได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดความเข้าใจ แนวคิด อารมณ์และจินตนาการได้ นอกจากนี้การอ่านยังมีความสำคัญมากในการติดต่อค้าขาย ทำสัญญา หรือแม้แต่การอ่านฉลากสินค้า อุปโภคบริโภค ล้วนต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะในวงการศึกษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านทั้งสิ้น

สมุทร เซ็นเขาวนิช (2538, หน้า 1) กล่าวว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ และอ่านโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

สีกานต์ ปทุมสูตร (2542, หน้า 11-13) การอ่านหมายถึง การออกเสียงตามหนังสือ เพื่อให้ได้ใจความหรือเข้าใจความ หรือเพื่อสื่อความตามหนังสือนั้นประการหนึ่ง หรือแม้ไม่ออกเสียงแต่ทำความเข้าใจความหมายต่าง ๆ นั้นประการหนึ่ง และยังมีความหมายกว้าง หมายถึง การสังเกตพิจารณาสิ่งต่างๆ ให้เข้าใจ ตลอดจนการคิดเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจนั้นอีกประการหนึ่งด้วย ดังนั้นการอ่านจึงเป็นการเปิดประตูแห่งชีวิตที่ทุกคนจะต้องเปิดและก้าวออกสู่โลกกว้างของความรู้ ความคิด ความสุข สนุกบันเทิง ความงาม ความรัก ความหวัง และความสำเร็จที่เป็นจุดหมายปลายทาง

Zintz (1976, pp. 6-7 อ้างถึงใน วนิดา ดวงฤทธิ์, 2543, หน้า 9) ให้ความหมายว่าการอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์ของตัวเขียนออกมาเป็นคำพูด เป็นการทำความเข้าใจภาษาที่ผู้แต่งได้เขียนไว้ และความสามารถที่จะทำนายความหมายของตัวอักษรที่ตนกำลังอ่าน

ดรุณี เรือนใจมัน (2546, หน้า 20) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการของความหมายที่ผู้เขียนได้แสดงรหัสเป็นภาษาและผู้อ่านเป็นผู้ถอดรหัสนั้นเป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง

สรุปความหมายของการอ่าน คือ การแปลความของสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่ใช้แทนคำพูดให้ได้รับความหมายสมบูรณ์หรือการแลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายอะไร และปัจจัยสำคัญที่สามารถเข้าใจความหมายของ

สิ่งที่อ่านได้ตรงจุดประสงค์ของผู้เขียน คือ ประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน การพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา และจิตใจของผู้อ่าน นอกจากนี้ยังต้องการกระบวนการสร้างสรรค์ ผลผลิต นั่นคือมี ปฏิกริยาตอบสนองโดยมีการวิจารณ์ การอ้างอิง การขยายความและการสรุปด้วย

2 ประเภทของการอ่าน

นักการศึกษาแบ่งประเภทของการอ่านไว้แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2527, หน้า 221-222) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้หลายประเภท แต่ละประเภทมีจุดมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป เช่นการอ่านเพื่อการสำรวจ (Survey) สิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ การอ่านเพื่อจับใจความ (Skimming) เป็นการอ่านจับใจความสำคัญของเรื่อง ที่อ่านว่าเป็นเรื่องอะไร มีลักษณะอย่างไร การอ่านเพื่อให้ได้รายละเอียดเฉพาะอย่าง (Scanning) การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านให้ได้เนื้อหาของเรื่องและมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ การอ่านเพื่อวิเคราะห์ (Analysis) เป็นการอ่านเพื่อวิเคราะห์การใช้คำ ประโยค เพื่อให้ทราบจุดมุ่งหมาย หรือความคิดเห็นของผู้เขียน เพื่อให้เกิดความคิดแบบประเมินค่าในสิ่งที่อ่านไปแล้ว

บำรุง โตรัตน์ (2524, หน้า 3) แบ่งการอ่านไว้เป็น 2 ประเภท คือ

(1) การอ่านออกเสียง (Oral Reading) การอ่านออกเสียงมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงของนักเรียนเท่านั้น มิใช่เพื่อความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน

(2) การอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านในใจเป็นการฝึกเพื่อให้นักเรียนอ่านได้เร็วและสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น นักเรียนจะอ่านได้เข้าใจและเร็วเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความยากง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องนั้น ถ้าโครงสร้างและคำศัพท์ยากเกินไป นักเรียนจะอ่านได้ช้าและเข้าใจเรื่องที่อ่านน้อย ในทางตรงกันข้ามถ้าโครงสร้างและคำศัพท์ที่ปรากฏ ในเรื่องที่อ่านเป็นที่คุ้นเคยกับนักเรียน นักเรียนจะอ่านได้เร็วขึ้นและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นด้วย

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 31) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจเป็นกระบวนการที่แตกต่างกันและมีการกระทำในลักษณะที่กลับกัน แต่กระบวนการอ่านทั้งสองนี้มีสิ่งที่เหมือนกันอยู่บ้าง การอ่านออกเสียงนั้นเมื่อสายตารับภาพของตัวอักษรแล้วจะส่งไปแปลความหมายที่สมอง จากนั้นสมองจึงส่งไปยังอวัยวะที่เปล่งเสียงให้เปล่งเสียงออกมา ส่วนการอ่านในใจนั้น เมื่อสายตารับภาพแล้ว จะส่งไปแปลความหมายที่สมอง สมองจะประทับความทรงจำความหมายของข้อความนั้นๆ ความยากของการอ่านออกเสียงขึ้นอยู่กับ การออกเสียง ถ้อยคำให้ชัดเจนเพื่อความถูกต้องและในขณะที่เดียวกันก็ต้องทำความเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่าน การฝึกอ่านออกเสียงจะช่วยให้การอ่านในใจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากความคุ้นเคยกับตัวอักษรและภาษาได้มากขึ้น กลไกการอ่านนั้นไม่ว่าจะเป็นการอ่าน

ออกเสียงหรือการอ่านในใจย่อมมีความคล้ายคลึงกันทั้งนี้โดยการพิจารณาจากการกวาดสายตาและการคิดล่วงหน้าสายตา แต่การอ่านออกเสียงในขณะที่อ่านจะทำให้กระบวนการอ่านช้าลง สำหรับผู้ที่รู้หนังสือปานกลางจะออกเสียงได้เพียงร้อยละ 60 ของผู้ที่อ่านในใจที่บรรลุคุณภาพในการอ่านแล้วคือประมาณ 150 คำต่อนาที (อ่านออกเสียง) หรือ 250 คำต่อนาที (อ่านในใจ) การอ่านออกเสียงช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องชัดเจน ส่วนการอ่านในใจนั้นทำให้ผู้อ่านอ่านหนังสือเร็วขึ้น สิ้นเปลืองพลังในการอ่านน้อยกว่าการอ่านออกเสียง การสะกดคำโดยการออกเสียงจะช่วยให้การจำคำเป็นไปได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้เพราะเหตุว่าเสียงของคำจะช่วยเชื่อมโยงกับความหมายของคำ ซึ่งเมื่อเด็กเห็นภาพของคำและได้ยินเสียงของเด็กก็จะระลึกถึงความหมายของคำได้ การเรียนรู้ของคำของเด็กนั้น ปรากฏว่าเด็กเรียนรู้คำที่เด็กได้เคยใช้มาก่อนในการสนทนาได้ดีกว่า คำ ที่เด็กได้เห็นเพียงแต่รูปคำเท่านั้น การที่เด็กอ่านออกเสียงคำจะทำให้เสียงเด็กได้ยินไปกระตุ้นให้เด็กระลึกถึงความหมายของคำได้ นอกจากนั้นเสียงของคำจะช่วยประทับความทรงจำในคำนั้นๆ ให้แน่นแฟ้น ยิ่งขึ้นด้วย ยิ่งในเด็กเล็กๆ ด้วยแล้ว เด็กเรียนรู้จากการฟังเสียงได้ดีกว่าเรียนรู้จากการเห็นภาพ อย่างไรก็ตามการที่เด็กได้เห็นทั้งรูปและเสียงของคำพร้อมๆ กันไป จะทำให้เด็กเรียนรู้คำได้ดีขึ้นกว่าการเห็นรูปคำ หรือฟังเสียงคำแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนั้นการทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์โดยการเปรียบเทียบการเรียนในลักษณะต่างๆ ผลปรากฏว่า เด็กที่เรียนด้วยการอ่านออกเสียงเรียนรู้ได้ดีกว่าการอ่านในใจ หรือการฟังผู้อื่นอ่านให้เด็กที่เรียนด้วยวิธีฟังอย่างเดียวนั้นเรียนรู้ได้ช้าที่สุด

สมุทร เซ็นเชวานิช (2535, หน้า 3) ได้แบ่งประเภทของการอ่านโดยใช้ความเร็วต่างกัน คือการอ่านเพื่อการศึกษา (Work-Study Type Reading) เป็นการอ่านที่ต้องการความเร็วสูงพอประมาณ การอ่านแบบนี้มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือต้องการครอบคลุมเนื้อหาให้ได้มากที่สุด ให้ความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และการอ่านเพื่อการพักผ่อนหรือความบันเทิง (Recreatory Reading) เป็นการอ่านเพื่อความรื่นรมย์ หรือเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนใหญ่ การอ่านประเภทนี้จะอ่านโดยใช้ความเร็วหรือช้าก็ได้ แล้วแต่ความพอใจของผู้อ่าน

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2542, หน้า 9-10) ได้แบ่งประเภทของการอ่านไว้ดังนี้ คือ

- (1) การอ่านเพื่อสำรวจ (Survey) ในสิ่งที่กำลังศึกษาอยู่ เช่น การอ่านหัวเรื่องสารบัญ
- (2) การอ่านจับใจความ (Skimming) ซึ่งเป็นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านว่าเป็นเรื่องอะไร ประเภทใด มีลักษณะอย่างไร

(3) การอ่านเพื่อให้ได้รายละเอียด (Scanning) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้เรื่องราวและรายละเอียดในบางย่อและมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

(4) การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านเพื่อให้ได้เนื้อหาของเรื่องและมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ สามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องราวของสิ่งที่อ่านได้

กุศยา แสงเดช (2545, หน้า 12) ซึ่งเป็นครูผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 3 ประเภท โดยยึดจุดมุ่งหมายของการอ่านเป็นสำคัญ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ คือ

(1) อ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ เรื่องราวประเภทนิทาน นิยาย

(2) อ่านเพื่อรู้วิธีการ ได้แก่ ตำรา ฉลากยา คู่มือการใช้สิ่งต่าง ๆ

(3) อ่านเพื่อค้นคว้า ได้แก่ เรื่องราวสารคดีโดยทั่วไป

สนิท ตั้งทวี (2539, หน้า 279) เสนอความเห็นเกี่ยวกับประเภทการอ่าน ดังนี้

(1) อ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยละเอียดหรือโดยย่อ

(2) อ่านเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น

(3) อ่านเพื่อต้องการทราบข่าวสารข้อเท็จจริง

(4) อ่านเพื่อศึกษาค้นคว้า

(5) อ่านเพื่อต้องการให้เป็นที่ยอมรับในวงการสังคม

(6) อ่านเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

สรุป ประเภทของการอ่านที่ได้แบ่งตามจุดมุ่งหมาย คือการอ่านเพื่อสำรวจ การอ่านเพื่อจับใจความ การอ่านเพื่อให้เข้าใจ และการอ่านเพื่อวิเคราะห์ ส่วนประเภทของการอ่านที่แบ่งโดยการใช้ความเร็วในการอ่าน คือ การอ่านเพื่อการศึกษา และการอ่านเพื่อความบันเทิง

3. จุดมุ่งหมายการอ่าน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนจะต้องตระหนักเห็นความสำคัญและมีจุดหมายปลายทางที่ชัดเจนในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านที่มีความยากง่ายพอเหมาะกับวัยของนักเรียน Gray and Roger (1960, p. 1029 อ้างถึงใน วรรณิการ์ อุ่นแจ่ม, 2528, หน้า 32) ได้ศึกษาจุดประสงค์ของการอ่านจากคำตอบของเด็กและผู้ใหญ่สามารถสรุปได้ดังนี้

(1) เพื่อให้เกิดอุปนิสัยในการอ่าน

(2) เพื่อช่วยให้นำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน

(3) เพื่อช่วยให้ทราบและเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ

(4) เพื่อช่วยทำให้เกิดความสนใจในอาชีพที่จะประกอบในภายหน้า

- (5) เพื่อให้สามารถเผชิญกับความต้องการต่างๆทางสังคมของแต่ละคนได้
- (6) เพื่อช่วยปรับปรุงตนเอง รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม
- (7) เพื่อระดับสติปัญญา
- (8) เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการทางจิตใจ

4. ระดับความเข้าใจในการอ่าน

Bloom and Others (1976 อ้างถึงใน นิตยา ชัยสวัสดิ์, 2538, หน้า 18) แบ่งระดับการอ่านออกเป็น 5 ระดับดังนี้

(1) ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การจับใจความรายละเอียดต่างๆตามลำดับเหตุการณ์ และสามารถเปรียบเทียบ จำแนก หรือทบทวนเรื่องที่อ่านได้

(2) ระดับการจัดเรียงใหม่ (Reorganization) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะประเภทของสิ่งที่อ่าน ย่อเรื่องทั้งหมด หรือข้อความบางตอน ตลอดจนสามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

(3) ระดับการให้ข้อคิด (Inferential Comprehension) หมายถึง ความสามารถที่ผู้อ่านสรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และตีความหมายที่มีได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน

(4) ระดับประเมินผล (Evaluation) หมายถึง ระดับความสามารถที่ผู้อ่านจะต้องตัดสินใจด้วยตนเองว่าข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้น อะไรเป็นข้อเท็จจริง อะไรเป็นข้อคิด ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือของเรื่องที่อ่านได้

(5) ระดับความซาบซึ้ง (Appreciation) หมายถึง ความสามารถในการอ่านระดับสูงที่ผู้อ่านมีอารมณ์ตอบสนอง เนื้อเรื่องที่อ่านตามภาษาของผู้เขียนและแสดงออกทางอารมณ์เมื่อได้อ่านเรื่อง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537, หน้า 95) กล่าวถึง ระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

(1) จำ เป็นขั้นตอนแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจำเรื่องราวให้ได้ จำความหมายของคำให้ได้ คำจำกัดความของคำยาก จำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญ การที่ครูจะทราบว่านักเรียนมีความจำเรื่องที่อ่านได้มากหรือน้อยก็ใช้วิธีตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรืออาจจะให้สะกดคำ บอกความหมาย บอกคำจำกัดความ

(2) เข้าใจ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเองได้ เข้าใจความคิด ถ้อยคำ ประโยค และข้อความที่ให้คติสอนใจ สรุปเรื่องเป็นมโนทัศน์ โดยใช้คำพูด

ของตน ดังนั้นการที่ครูจะประมาณว่านักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อยควรตั้งเป็นคำถามด้วยการให้เล่าเรื่อง สรุปเรื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

(3) นำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนควรมีการฝึกนำถ้อยคำ ประโยค และเหตุการณ์ที่ได้จากอ่าน ไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นใหม่ หรือนำไปแก้ปัญหาในวิชาอื่นๆ

(4) วิเคราะห์ เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนแยกองค์ประกอบย่อยของแนวความคิดที่ได้จากการอ่าน รู้จักแยกความหมายของคำที่มีความหมายหลายอย่าง สามารถบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เกี่ยวข้องกันเลย

(5) สังเคราะห์ เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหา ลักษณะ โครงสร้างที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยอ่าน สุภาษิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบแล้วใกล้เคียงกัน อีกทั้งสามารถสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและต่างกันได้ด้วย

(6) ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้นักเรียนรู้จักการตัดสินใจตัดสินเรื่อง ที่อ่านว่าอะไรคือส่วนที่เป็นความจริง และอะไรคือส่วนที่เป็นความเท็จ พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง ได้แก่ ความรัก ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ และยังรวมไปถึงความเป็นเหตุเป็นผลด้วย เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการสังเกตการณ์ใช้ถ้อยคำ การบรรยายที่ทำให้เกิดภาพพจน์ ตลอดจนความประทับใจอื่นๆที่ได้จากการอ่านเรื่อง

นวัตลักษณ์ บุญยะกาญจน (2525, หน้า 36) ได้กล่าวสรุปว่า การอ่านจะต้องแสดง ลักษณะระดับของความเข้าใจในการอ่านอย่างต่อเนื่อง หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง มี 3 ระดับ ดังต่อไปนี้

(1) Literal Reading คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้หมายความว่าความบังชัดเจนอยู่แล้วว่า อ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องว่าเป็นเรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

(2) Interpretative Reading คือการอ่านแปลความ ตีความ ขยายความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือจากการอ่านเอาเรื่อง คือต้องจำเรื่อง ต้องแปลความ ต้องขยายความ นับเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

(3) Critical Reading คือ การอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านเอาเรื่อง แปลความเป็นพื้นฐาน ต่อจากนั้นผู้อ่านจะต้องอาศัยประสบการณ์ของตนหรือความสามารถ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมินค่า มาช่วยในการตัดสินใจและวินิจฉัยเรื่องและข้อความที่อ่านอีกต่อหนึ่ง

สรุปว่า ระดับความเข้าใจในการอ่าน นับว่ามีความสำคัญที่ผู้สอนควรคำนึงถึงในขณะเดียวกันผู้ครูสอนอาจนำระดับการอ่านที่ได้จากข้อแนะนำที่หลากหลายไปประยุกต์ใช้เพื่อให้สอดคล้องกับระดับความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียนนั่นเอง

5. การอ่านเอาเรื่อง

การอ่านเอาเรื่อง คือ อ่านเพื่อให้ได้ความรู้และความเข้าใจในเนื้อหา อาจจะอ่านเอาเรื่องโดยละเอียด เพื่อเก็บความที่เป็นสาระประเด็นต่างๆ อย่างละเอียดตลอดเรื่อง หรืออาจจะอ่านเอาเรื่องโดยสรุป เก็บความเฉพาะที่เป็นประเด็นสำคัญของเรื่องก็ได้ ซึ่งกรณีหลังนี้จะใช้เมื่อต้องการประหยัดเวลาในการอ่าน

การอ่านเอาเรื่องนั้นมีลักษณะคล้ายกับการอ่านจับใจความสำคัญ สุวรรณดั่งทีฆะรังษ์ (2543, หน้า 57) กล่าวว่า การอ่านจับใจความสำคัญเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจ และจดจำเนื้อความ ความรู้ ตลอดจนความคิดที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้

6. ขั้นตอนการอ่านเอาเรื่อง

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2554, หน้า 45) กล่าวถึงขั้นตอนการอ่านเอาเรื่อง มีดังนี้

(1) อ่านผ่านๆ โดยตลอดอาจเริ่มพิจารณาชื่อเรื่องประกอบด้วย เพราะชื่อเรื่องมักมีส่วนช่วยบอกขอบเขตหรือประเด็นหลักของเรื่องได้ แล้วจึงอ่านเก็บข้อมูลเบื้องต้นว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แต่ละหัวข้อหรือย่อหน้าสัมพันธ์กันอย่างไร

(2) อ่านเก็บรายละเอียด พิจารณาจับใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า อาจใช้เครื่องหมายกำกับ หรือเน้นข้อความด้วยปากกาเน้นข้อความ หรือบันทึกย่อตามความถนัด

(3) เมื่อได้ใจความสำคัญแล้วแยกแยะข้อความ หรือส่วนเสริมของใจความสำคัญ เช่น รายละเอียด ตัวอย่างประกอบ ตัวเลข สถิติต่างๆ หรือความเห็นส่วนตัวของผู้เขียนอันเป็นส่วนขยายความ

(4) เมื่ออ่านจบแล้วสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์ใดเป็นหลัก จุดประสงค์ใดเป็นรอง สาระสำคัญของเรื่องคือตอนใด รวมทั้งบอกแหล่งที่มาของเรื่องได้

(5) จดบันทึกแล้วนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

7. กระบวนการสอนอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการอ่านเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้สอนจะต้องตระหนักและรู้จักใช้การอ่านไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจสูงสุดขณะอ่าน ขณะเดียวกันก็สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงตามวิถีทัศน์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ (2544 ก, หน้า 2-3) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กำหนดให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์

ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติ กระบวนการอ่านมีหลากหลายวิธีแต่ในงานวิจัยนี้ขอนำเสนอกระบวนการสอนอ่านที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน 2 กระบวนการ ดังนี้

(1) กระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์

(2) กระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร

8. กระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive process)

กระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ ปัจจุบันได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง กระบวนการอ่านแบบนี้อธิบายไว้ว่า ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้อ่านจะใช้ความรู้ทางภาษาในการวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ จนถึงความสัมพันธ์ระดับประโยคและข้อความทั้งหมดที่อ่านซึ่งเป็นกระบวนการอ่านตามรูปแบบการอ่านในระดับพื้นฐานไปสู่การอ่านระดับสูง (Bottom up process) ในขณะเดียวกันผู้อ่านก็ใช้พื้นความรู้และประสบการณ์ที่สะสมไว้เป็นตัวชี้แนะในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการอ่านตามรูปแบบการอ่านในระดับสูงไปสู่การอ่านในระดับพื้นฐาน (Top-down process) โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้อ่านมีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดีก็จะสามารถเข้าใจการอ่านมากขึ้น ในกระบวนการอ่านทั้งสองนี้ก็จะเกิดขึ้นพร้อมๆกันโดยไม่รู้ตัว เมื่อใดที่กระบวนการอ่านตามรูปแบบการอ่านในระดับพื้นฐานไปสู่การอ่านในระดับสูงเกิดปัญหาขึ้น เช่น ผู้อ่านบกร่องทางภาษา หรือบทอ่านใช้ภาษากำกวม กระบวนการอ่านตามรูปแบบการอ่านในระดับสูงไปสู่การอ่านในระดับพื้นฐานก็จะช่วยแก้ปัญหา โดยผู้อ่านจะพยายามใช้พื้นความรู้มาคาดคะเนเรื่องที่อ่านเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น เครือวัลย์ จตุพรพูนทรัพย์ (อ้างถึงใน วิชาวิจัยจิตวิทยา, 2528, หน้า 15-16) ในขณะที่เราอ่านนั้นก็มีกระบวนการต่างๆ เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างน้อย 5 กระบวนการ ดังนี้

(1) กระบวนการอ่านในระดับจุลภาค (Microprocess) คือกระบวนการซึ่งผู้อ่านกวาดสายตาอ่านคำในบทอ่าน แล้วจัดกลุ่มคำให้เป็นวลีที่มีความหมายและคัดเลือกที่จะจดจำหน่วยความคิดใด ในการจัดกลุ่มคำนี้ผู้อ่านต้องมีความรู้เดิมเกี่ยวกับ โครงสร้างภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี

(2) กระบวนการอ่านบูรณาการ (Integrative processes) คือกระบวนการซึ่งผู้อ่านทำความเข้าใจและอนุมานความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคหรือประโยคต่างๆในบทอ่าน

(3) กระบวนการอ่านในระดับจุลภาค (Macro processes) คือกระบวนการที่ผู้อ่านสามารถสรุปใจความสำคัญจากบทอ่าน โดยการสังเคราะห์และจัดเรียงเรียงหน่วยความคิดจากบทอ่านว่าหน่วยความคิดใดเป็นใจความสำคัญ และหน่วยความคิดใดเป็นรายละเอียดซึ่งต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์โครงสร้างของย่อหน้า

(4) กระบวนการอ่านขยายความ (Elaborative processes) คือ กระบวนการอ่านที่ผู้อ่านใช้ความคิดในระดับสูงที่ช่วยให้จดจำสิ่งที่อ่านได้ดี ซึ่งประกอบด้วยการทำงานายความ การสร้างมโนภาพ การตอบสนองทางอารมณ์ การตอบสนองโดยใช้ความคิดในระดับสูง

(5) กระบวนการอภิปัญญา (Metacognitive processes) คือกระบวนการที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในตนเอง และสามารถควบคุมกระบวนการเหล่านี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านและจำเรื่องได้ในระยะยาว

สรุปได้ว่าการอ่านที่มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องประกอบไปด้วยการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทอ่านหรือข้อความ โดยอาศัยกลวิธีตามหลักทฤษฎีของการอ่านมาใช้ในการประมวลผลความ เพื่อให้เกิดการเข้าใจความหมายของการอ่านหรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

9. กระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร

การสอนอ่านตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นกระบวนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงในการอ่าน และเป็นการอ่านที่มีความสัมพันธ์กับทักษะอื่นด้วย เช่น ทักษะการพูด และการเขียนซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจโดยการใช้อำนาจจากบริบทประสบการณ์จากการอ่านมาช่วย จะทำให้นักเรียนรู้จักคำศัพท์มากขึ้น

แนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างของภาษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษา (Linguistic or grammatical competence) คือความสามารถเกี่ยวกับศัพท์ หน่วยคำ โครงสร้าง หรือไวยากรณ์และการออกเสียง ผู้ที่เรียนภาษาควรรู้จักความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และโครงสร้างภาษาไปใช้ในการพูดคิดต่อสื่อสารได้

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมเช่นรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์เช่นไร โดยคำนึงถึงบทบาทของตนเองและผู้ร่วมสนทนา จุดประสงค์ของการปฏิสัมพันธ์ ตลอดจนกฎเกณฑ์ที่เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้นๆ

3. ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse competence) คือความสามารถในการวิเคราะห์ตีความ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่างๆสามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่างๆ ที่ต่อเนื่องและมีความหมายที่สัมพันธ์กันเช่น การเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายธุรกิจหรือวิธีการทำสิ่งต่างๆ เป็นต้น

4. ความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) คือความสามารถในการใช้กลวิธีต่างๆ เช่น การถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อมๆ หรือการเดาเพื่อช่วยในการสื่อความหมาย เมื่อเกิดความไม่เข้าใจกันในการสื่อสารหรือไม่สามารถสื่อสารให้อีกฝ่ายหนึ่ง

เข้าใจได้ เช่นเมื่อผู้พูดล้มคำศัพท์ คำว่า “ไปรษณีย์” อาจอุบายถอดความว่าเป็น “สถานที่ส่งจดหมาย” เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กระบวนการอ่านถือเป็นความจำเป็นของผู้่านที่สามารถนำความรู้ทางตามแนวการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive process) และกระบวนการอ่านตามแนวการสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร จัดเป็นกระบวนการอ่านที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ผู้่านได้เรียนรู้ยุทธวิธีในการอ่านทั้งระดับพื้นฐานและระดับสูง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้่านได้รับความหมายจากสิ่งทีอ่านตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยการผ่านกิจกรรมที่มีความหมาย

10. การสอนทักษะการอ่าน

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีการสอนอ่านไว้หลากหลายทัศนะ เช่น วิสาข์ จิตวิตร์ (2528, หน้า 43-45) กล่าวถึงทักษะการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้นผู้่านต้องตีความเรื่องทีอ่านทั้งเรื่อง และเรื่องทีตัดตอนมาไม่ควรนับเรื่องไวยากรณ์ แต่เน้นความสามารถในการใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์โครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อเข้าใจความคิดทีผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และเรื่องทีตัดตอนมา ควรเป็นธรรมชาติและเป็นบทความทีมาจากของจริง เช่น จากหนังสือพิมพ์ วารสาร และผู้่านต้องมีจุดประสงค์ในการอ่าน เพราะจะทำให้สามารถและเป็นบทความทีมาจากของจริง เช่น จากหนังสือพิมพ์ วารสาร และผู้่านต้องมีจุดประสงค์ในการอ่าน เพราะจะทำให้สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเรื่องทีตัดตอนมา ควรเป็นธรรมชาติ และเป็นบทความทีมาจากของจริง เช่น จากหนังสือพิมพ์ วารสาร และผู้่านต้องมีจุดประสงค์ในการอ่าน เพราะจะทำให้สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และแบบฝึกหัดควรมุ่งให้ผู้่านเข้าใจเรื่องทีอ่านดีขึ้น การสอนทักษะการอ่านแบบเก็บใจความสำคัญ (Main Idea) อาจจะใช้คำถามช่วยเพื่ต้องการสื่อ หรือผู้เขียนต้องการให้ผู้่านทราบความสำคัญอะไรใจความสำคัญอาจเขียนไว้อย่างชัดเจน หรือไม่ชัดเจน แต่เมื่ออ่านจบแล้วก็สามารถจับใจความสำคัญได้จากเรื่องราวทีให้ในย่อหน้านั้นได้ การสอนทักษะการอ่านนั้น ครูจำเป็นต้องดำเนินการตามขั้นตอนทีเหมาะสมกับสถานการณ์ในชั้นเรียนซึ่ง สุมิตรา อังวัฒนกุล (2536, หน้า 178-179) กล่าวถึงแนวการสอนทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนในการสอนมี 3 ช่วง ดังนี้

(1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจ และปูพื้นฐานความรู้ในเรื่องทีอ่านการคาดคะเนเรื่องทีจะอ่าน กระตุ้นความรู้เดิม เคาความหมายจากบริบท โดยดูจากรูปภาพ หรือการแสดงท่าทาง

(2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) ขั้นนี้เป็นการทำ ความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อหาในเรื่องทีอ่าน เช่น ให้ลำดับเรื่องทีถูกตัดออกมาเป็นส่วนๆ อาจจะ

เป็นย่อหน้าหรือประโยคก็ได้ แล้วให้ผู้เรียนในกลุ่มลำดับข้อความกันเอง หรือเขียนแผนผังโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง เดิมข้อความลงไปแผนผังของเนื้อเรื่อง และเล่าเรื่องโดยสรุป

(3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) ขึ้นนี้เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนกิจกรรมที่ท่าอาจจะเป็นการถ่ายโยงไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่น เขียนจดหมาย เขียนบทสนทนา วาดรูป เป็นต้น และการพูดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่เสริมพัฒนาการสอนทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด และการเขียน ดังนั้นการประเมินผลอาจทำได้โดยให้ผู้เรียนอ่าน และแสดงความเข้าใจในเรื่องที่อ่านออกมา เช่น การเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทที่อ่าน การหาความสัมพันธ์ของศัพท์ การบอกความสัมพันธ์ระหว่างประโยค การหาความหมายจากประโยคที่กำหนดให้ การตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยใช้แบบเลือกตอบ หรือแบบเติมคำลงในช่องว่าง การเรียงลำดับเรื่องที่อ่านให้ถูกต้อง การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และการตั้งชื่อเรื่อง

11. หลักในการสอนอ่าน

นักการศึกษาได้แนะนำหลักในการสอนอ่าน ไว้ในต่างทัศนะกันดังนี้

ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ (2524, หน้า 58-60) ได้กล่าวถึงหลักในการสอนอ่านของครูผู้สอนที่ควรคำนึง มี 3 ประการดังนี้

(1) ครูควรใช้วิธีสอนที่มีกระบวนการที่ถูกต้อง ศึกษาถึงสถานการณ์ในการจัดสภาพการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถที่เหมาะสมต่อพัฒนาการของเด็กเพื่อลดอุปสรรคที่จะสกัดกั้นไม่ให้การสอนบรรลุเป้าหมาย ซึ่งครูต้องใช้วิธีสอนหลายๆ แบบผสมกัน

(2) ครูควรมีความรู้และความเข้าใจถึงกระบวนการสอนอ่าน รู้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่พัฒนาและต่อเนื่องเรื่อยไป รู้ว่าการสอนอ่านในระยะใดจะจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กอย่างไร

(3) ครูจะต้องรู้จักใช้วิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดที่กว้างไกลไม่จำกัดอยู่เฉพาะการจำ การเห็น หรือการแปลความจากสัญลักษณ์ตัวอักษรเท่านั้น แต่ต้องรู้จักนำเอาความคิดรวบยอดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์ที่เหมาะสมได้

สุขุม เถลยทรัพย์ (2529, หน้า 37) กล่าวถึงแนวการสอนอ่านไว้ดังนี้

(1) การสอนอ่านให้กับเด็กต้องมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์จากการอ่านมิใช่เพื่อให้อ่านออกเท่านั้น

(2) การสอนอ่านต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เพราะทุกวิชาต้องมีการอ่านจึงมีโอกาที่จะดำเนินการสอนอ่านในทุกวิชาได้

(3) ครูต้องเข้าใจพัฒนาการทางสมองในการอ่านของเด็กแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกันบางคนอ่านได้ช้า บางคนอ่านได้เร็ว ครูจึงต้องแบ่งเป็นหมู่ๆ และสอนตามกำลังสมองของเด็ก ซึ่งเด็กบางคนต้องช่วยเหลือเป็นพิเศษ

(4) ครูควรหาวิธีสอนหลายๆ แบบ มีอุปกรณ์มาเสริม เช่น หนังสืออ่านประกอบ เป็นต้น หรือการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง เพื่อจะได้กระตือรือร้นที่จะอ่านเรื่องที่เล่า

(5) เด็กที่ยังไม่พร้อมที่จะอ่านไม่ควรจะบังคับฝืนใจเด็กให้อ่าน เพราะจะทำให้เด็กทั้งไม่สนุกและมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการอ่าน แต่ควรหาสิ่งเร้ามาจูงใจและช่วยให้เด็กอยากอ่าน เช่น ให้ความรู้เรื่องย่อๆ ให้ฟัง เป็นต้น

(6) สร้างความสนใจครั้งแรกให้เด็กรู้สึกอยากอ่าน โดยการสอนอ่านเป็นประโยคเพื่อให้เด็กรู้เรื่องราวในหนังสือก่อน

(7) ครูควรสอนอ่านออกเสียงและอ่านในใจพร้อมกันไป โดยสอนเป็นกลุ่มๆ ดีกว่าจะสอนทีละตัวทั้งชั้น ทั้งนี้ต้องมีวิธีการควบคุมเด็กให้รู้จักการทำงานด้วยตนเอง ถึงแม้ในระยะแรกอาจจะเกิดความวุ่นวายบ้างแต่ถ้าอดทนปล่อยนานๆ ไปจะดีขึ้น

(8) ถ้าเป็นเด็กเล็กครูต้องไม่จู้จี้มากเกินไป แต่จะคอยช่วยเหลือให้เด็กรู้วิธีอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมตามควรแก่วัย

(9) ควรมีการทดสอบความสามารถในการอ่านเป็นระยะๆ เด็กที่บกพร่องในการอ่านต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

Gebhard (1985, pp. 16-20 อ้างถึงใน อุษณีย์ วรรณจิย, 2536, หน้า 20) ได้เสนอหลักการสอนอ่านสำหรับครูที่สอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ไว้เพื่อช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพดังนี้

(1) การฝึกฝนการอ่านสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะอ่านได้ เพราะยิ่งผู้เรียนใช้เวลาในการอ่านเท่าไรก็ยิ่งเป็นผู้อ่านที่ดีมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นครูต้องพูดให้น้อยลงและให้นักเรียนได้อ่านมากขึ้นในชั่วโมงที่สอน นอกจากนี้ครูอาจใช้วิธีทำเอกสารประกอบการอ่าน เพื่ออธิบายคำศัพท์หรือโครงสร้างยากๆ โดยครูไม่ต้องเสียเวลามาอธิบายแต่ให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเองจากเอกสาร

(2) บทอ่านที่มีความหมายต่อผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การอ่านได้ บทอ่านที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนย่อมมีผลให้การเรียนประสบความสำเร็จมากกว่า ครูอาจสอบถามความสนใจจากผู้เรียนแล้วจัดทำเป็นมุมการอ่าน เป็นต้น

(3) ความซ้ำซ้อนของภาษาช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การอ่านได้ ความซ้ำซ้อนจากการใช้ประโยคหรือคำที่มีความหมายคล้ายกันในข้อความที่อ่าน บางครั้งอาจเป็นคำตรงกันข้ามหรือ

การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ครูควรชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนอาจเดาความหมายของคำ หรือประโยคจาก ตัวนะต่างๆ ที่ปรากฏในข้อความ

(4) การเสริมข้อมูลเพิ่มเติม ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การอ่านได้ เนื่องจากความรู้และ ประสบการณ์ของแต่ละคนต่างกัน ครูจึงควรให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อให้ผู้เรียน อ่านเรื่องนั้นด้วยความเข้าใจยิ่งขึ้น

(5) การอ่านเป็นกลุ่มคำ ช่วยให้การจับใจความดีขึ้น การอ่านเพื่อความเข้าใจ ไม่ควรเป็นการอ่านแบบคำต่อคำหรือความหมายทุกคำ แต่ควรเป็นกลุ่มคำเพื่อจับใจความ ได้ดีขึ้น ครูอาจช่วยเหลือในตอนแรก โดยการแบ่งคำเป็นกลุ่มๆ ให้อ่าน ฝึกให้ผู้เรียนแบ่งคำเป็นกลุ่มเองจาก กลุ่มคำสั้นๆ แล้วขยายให้ยาวขึ้นหรืออาจใช้เนื้อเพลงหรือบทละครสั้นๆ ช่วยในการฝึกอ่าน

(6) สื่อการสอนช่วยเพิ่มความเข้าใจในการอ่านแก่ผู้เรียน การใช้รูปภาพ ของจริง เครื่องมือต่างๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น และสร้างบรรยากาศในการเรียน การสอนที่ดี

(7) บรรยากาศในการเรียนการสอนควรเป็นไปอย่างสบาย ไม่เคร่งเครียด การให้ ผู้เรียนทำกิจกรรมเป็นกลุ่มและทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านกันเอง โดยครูคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียน ต้องการจะทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่เคร่งเครียด และเกิดการเรียนรู้ได้มากขึ้น

เทคนิคการสอนแบบ STAD (Student Team Achievement Division)

ในราวต้นปีค.ศ. 1970 ได้มีนักวิจัยเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบ การสอนแบบร่วมมือกันในการเรียนรู้ขึ้นในห้องเรียน จากการศึกษาแนวคิดพื้นฐานและกิจกรรม การเรียนการสอนที่จัดขึ้น พอจำแนกได้ 3 รูปแบบดังนี้

1. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ตามแนวคิดของ Slavin (1990, p. 20) ซึ่งได้มาจากการพัฒนาเทคนิคการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ต่างๆทุกรูปแบบมารวมกัน แล้วยึด เป็นหลักการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 ประการ คือ 1) รางวัล 2) เป้าหมายของกลุ่ม 3) ความสำคัญหรือความหมายของแต่ละบุคคลและโอกาสในการช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ รูปแบบการสอนของ Slavin ที่เป็นที่ยอมรับ กันอย่างแพร่หลาย มีดังนี้

(1) STAD (Student Teams-Achievement Division) เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถ ดัดแปลงใช้ได้เกือบทุกวิชาและทุกระดับชั้น เพื่อเป็นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะทาง สังคมเป็นสำคัญ

(2) TGT (Teams-Games-Tournament) เป็นรูปแบบการสอนที่คล้ายกับ STAD แต่เป็นการจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้นโดยใช้การแข่งขันเกมแทนการทดสอบย่อย

(3) TAI (Teams Assisted Individualization) เป็นรูปแบบการสอนที่ผสมผสานแนวความคิดระหว่างการร่วมมือกับการเรียนรู้กับการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) รูปแบบของ TAI จะเป็นการประยุกต์ใช้กับการสอนคณิตศาสตร์

(4) CIRC (Cooperation-Integrated Reading and Composition) เป็นรูปแบบการสอนแบบการร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสานที่มุ่งพัฒนาขึ้นเพื่อสอนการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนประถมศึกษาโดยเฉพาะ

(5) Jigsaw ผู้ที่คิดค้นการสอนแบบ Jigsaw เริ่มแรกคือ Elliot Aronson และคณะหลังจากนั้น Slavin ได้นำแนวคิดดังกล่าวมาปรับขยายเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับวิชาที่เกี่ยวข้องกับการบรรยาย เช่น สังคมศึกษา วรรณคดี บางส่วนของวิทยาศาสตร์ รวมทั้งวิชาอื่นๆ ที่เน้นการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจมากกว่าการพัฒนาทักษะ

2. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ตามแนวคิดของ Johnson (1982, p. 33) จากมหาวิทยาลัย Minnesota ได้พัฒนารูปแบบการสอนแบบการร่วมมือกันเรียนรู้โดยยึดหลักการเบื้องต้น 5 ประการด้วยกันคือ

- (1) การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Positive Interdependence)
- (2) การปฏิสัมพันธ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Promotive Interaction)
- (3) ความหมายและความสามารถของแต่ละคนในกลุ่ม (Individual Accountability)
- (4) ทักษะทางสังคม (Social Skills)
- (5) กระบวนการกลุ่ม (Group Processing)

3. รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในงานเฉพาะอย่าง เช่น Group Investigation ของ Sharan นอกจากนี้ยังมีวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ได้แก่

3.1 การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) เป็นกระบวนการเรียนรู้ทางด้านภาษาที่เรียนรู้จากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างสอดคล้องกับสภาพจริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะทางด้านภาษาต่อเนื่องตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน นอกจากนี้ยังเน้นกระบวนการกลุ่มและการบูรณาการที่สอดคล้องสัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้อื่นอีกด้วย

3.2 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการ (Process) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียน “วิธีการเรียนรู้” อย่างเป็นขั้นตอน หรือเป็นกระบวนการ โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้คิดผู้ลง

เมื่อปฏิบัติกิจกรรม ผู้สอนเป็นผู้กำกับควบคุมให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติ ฝึกฝนจนเกิดทักษะสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนได้และรับรู้ขั้นตอนทั้งหมดจนสามารถนำไปใช้ได้อย่างอัตโนมัติและนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริง

3.3 การจัดการเรียนรู้โดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนจัดกลุ่มออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณ 4-8 คน ให้ผู้เรียนในกลุ่มมีโอกาสสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น ประสพการณ์ในประเด็นหรือปัญหาที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาในข้อสรุปของกลุ่ม

3.4 การจัดการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับความรู้จากการลงมือร่วมกันปฏิบัติเป็นกลุ่ม กลุ่มจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละคน และสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มก็มีอิทธิพลและปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกัน

3.5 การจัดการเรียนรู้โดยการไปทัศนศึกษา (Field Trip) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นำผู้เรียนออกไปศึกษาเรียนรู้ตามสถานที่ที่เป็นแหล่งความรู้ในเรื่องนั้น (ซึ่งอยู่นอกสถานที่เรียนกันอยู่โดยปกติ โดยมีการศึกษาเรียนรู้สิ่งต่างๆในสถานที่นั้นตามกระบวนการหรือวิธีการที่ผู้สอนและผู้เรียนได้ร่วมกันวางแผนไว้ และมีการอภิปรายสรุปผลการเรียนรู้

1. ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (STAD)

วิธีนี้มีลำดับขั้นตอน คือ การนำเสนอบทเรียน โดยนำเสนอความคิดรวมยอดใหม่หรือบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ของครูผู้สอน และนักเรียนร่วมกัน จากนั้นเป็นการแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน คละกันตามความสามารถ คือ เรียนเก่ง เรียนปานกลาง เรียนอ่อน และคละเพศชาย เพศหญิง โดยกำหนดบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม เช่น ผู้สนับสนุน ผู้จัดบันทึก ผู้ค้นหาคำตอบ และอื่น ๆ เป็นต้น สมาชิกในกลุ่มทุกคนในกลุ่มต้องช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนต้องพยายามทำให้ดีที่สุด เพื่อความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม เพื่อความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพื่อความภาคภูมิใจและเพื่อให้ได้รับการยอมรับขั้นตอนต่อไป การทดสอบย่อยโดยให้นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทำทดสอบย่อยเพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว ทั้งนี้ห้ามปรึกษาซึ่งกันและกัน คะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคนจะนำมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนสูงสุดจะได้คะแนนพิเศษเพิ่มขึ้นเป็นของกลุ่ม พร้อมมีการประกาศยกย่องชมเชย ดังนั้นคะแนนของกลุ่มจะประสบผลสำเร็จจะต้องอาศัยการช่วยเหลือกันของสมาชิกในกลุ่ม

การเรียนโดยเทคนิค STAD จึงเป็นการเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความคิดร่วมกัน แลกเปลี่ยนประสพการณ์ความคิดเหตุผลซึ่งกันและกัน ได้เรียนรู้สภาพอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในกลุ่ม เพื่อเป็นแนวคิดไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันตามความ

เหมาะสมของแต่ละบุคคล และเพื่อที่จะเรียนรู้หรือรับผิดชอบงานของผู้อื่นเสมือนของตนโดย มุ่งเน้นผลประโยชน์ และความสำเร็จของทีม ในการเรียนแบบนี้สิ่งที่จะต้องคำนึงถึง มี 3 ประการคือ

1. รางวัลของกลุ่ม (Team Rewards) ซึ่งได้รับเมื่อกลุ่มทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ภายในเวลาที่กำหนด

2. ผลความรับผิดชอบรายบุคคล (Individual Accountability) หมายถึง ความสำเร็จของทีมนั้นจะขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนเข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ ดังนั้น สมาชิกทุกคนจะต้องช่วยกัน อธิบายให้เข้าใจเพราะเมื่อมีการทดสอบสมาชิกจะต้องทำด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยไม่มีผู้ช่วยเหลือแต่คะแนนที่ได้จากการสอบจะนำมาเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม

3. โอกาสความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success) หมายถึง สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีโอกาสทำคะแนนให้ดีที่สุดและประสบความสำเร็จอย่างเท่าเทียมกัน เพราะ จากประสบการณ์ที่ทำงานร่วมกัน จะช่วยพัฒนาสมาชิก การช่วยเหลือของสมาชิกทุกคนจึงเป็น สิ่งมีค่า

Slavin (1990, p. 4) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบ STAD นี้สามารถใช้ได้กับทุกวิชา ตั้งแต่ วิชาคณิตศาสตร์จนถึงศิลปภาษาหรือสังคมศึกษา และใช้ได้กับระดับการศึกษาตั้งแต่เกรด 2 ถึง ระดับมหาวิทยาลัย และเหมาะสมอย่างยิ่งกับรายวิชาที่มีการวางจุดประสงค์ไว้อย่างแน่ชัด โดยมีคำตอบตายตัว เช่น วิชาคณิตศาสตร์ วิชาคำนวณต่าง ๆ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์ เป็นต้น

จุดประสงค์ของการใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ STAD ก็เพื่อที่จะจูงใจผู้เรียนให้ กระตือรือร้น กล้าแสดงออกและช่วยเหลือกันในการทำความเข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ อย่างแท้จริง Slavin กล่าวเพิ่มเติมว่าการเรียนโดยเทคนิค STAD เป็นวิธีการเรียนรู้แบบสหการที่ง่ายที่สุด และเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับครูในการเริ่มต้นใช้การเรียนรู้ชนิดนี้

นอกจากนี้ Johnson (1982, p. 53) ได้กล่าวถึงการเรียนแบบนี้ว่า ได้รับความสำเร็จ เพราะสาเหตุต่างๆ อาทิ เช่น

(1) การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น

(2) นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือกัน เพราะครูกติคคะแนนเฉลี่ยของ ทั้งกลุ่ม

(3) นักเรียนทุกคนเข้าใจดีว่าคะแนนของตนมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่มทุกคน ต้องพยายามอย่างเต็มที่ จะอาศัยเพื่อนอย่างเดียวไม่ได้

(4) นักเรียนทุกคนมีโอกาสฝึกทักษะทางสังคม มีเพื่อนร่วมกลุ่ม และเป็น การเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากเมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง

(5) นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่มเพื่อให้ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานหรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น

(6) นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นเรียนมากขึ้น เข้าจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย

(7) ในการตอบคำถามในห้องเรียน ถ้าหากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนจะช่วยเหลือกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่นๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนมีความผูกพันกันมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า การเรียนแบบ STAD เป็นการเน้นความสำคัญของการเรียนเป็นทีม การช่วยเหลือกันเป็นทีม เป็นการฝึกทักษะทางสังคมให้กับผู้เรียนและทำให้มองเห็นคุณค่าของการร่วมมือกันทางการเรียน ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และเหมาะกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพราะจะทำให้ให้นักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน ร่วมมือกันอ่านและทำงานร่วมกัน เพื่อทำกิจกรรมในขณะที่อ่าน และหลังการอ่านทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากยิ่งขึ้นอันจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้นด้วย

2. ขั้นตอนการสอนแบบ STAD

การสอนรูปแบบ STAD มีเทคนิค 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

2.1 การเตรียมการสอน (Preparation)

2.2 ตารางกิจกรรมต่างๆ (Schedule of Activities) ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียด

ต่อไปนี้

2.2.1 การสอน (Teach)

2.2.2 การเรียนเป็นทีม (Team Study)

2.2.3 การทดสอบ (Test)

2.2.4 การตระหนักถึงความสำเร็จ (Team Recognition) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การเตรียมการสอน (Preparation) เนื้อหาบทเรียน การเรียนโดยใช้วิธี STAD สามารถใช้ได้กับเนื้อหาต่างๆ ที่ครูสร้างขึ้น และโดยเฉพาะเนื้อหาที่โครงการการเรียนรู้แบบทีมแห่งมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ (The Johns Hopkins Team Learning) เป็นผู้สร้างขึ้น แต่จะเป็นการง่ายถ้าครูผู้สอนสร้างขึ้นเอง โดยการทำเอกสารประกอบการสอนหรือใบงาน (Worksheet) กระดาษคำตอบ (Answer Sheet) และข้อทดสอบย่อยสำหรับเนื้อหาที่จะสอนแต่ละบท

2) การจัดกลุ่มผู้เรียน ในแต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 4 คน ชาย 2 คน หญิง 2 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูง 1 คน อ่อน 1 คน และกลาง 2 คน

ครูควรเป็นผู้จัดกลุ่มให้เอง เพราะถ้านักเรียนจัดกลุ่มเองพวกเขาจะเลือกคนที่ชอบสนิทสนมกันเท่านั้น ขั้นตอนในการจัดกลุ่ม ได้แก่

- 2.1) จัดทำเอกสารสรุปเกี่ยวกับการเรียนเป็นทีมให้แต่ละกลุ่ม
- 2.2) กลุ่มนักเรียนเข้ากลุ่ม จัดเรียงนักเรียนที่มีผลคะแนนสูงสุดไปถึงข้อมูลที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มได้จากคะแนนจากการทดสอบจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด รองลงมาคือการใช้ผลการเรียนระดับคะแนนวิชาที่ผ่านมา หรือบางครั้งขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของครูผู้สอนก็ได้
- 2.3) พิจารณาจำนวนกลุ่มในชั้นเรียน ในแต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 4 คน ดังนั้นในชั้นเรียนจะมีกี่กลุ่มนั้นให้ใช้ 4 หาร เช่น ในห้องเรียนมีนักเรียน 30 คน ก็สามารถแบ่งนักเรียนได้เป็น 7 กลุ่ม โดยมีกลุ่ม 5 กลุ่ม ที่มีสมาชิก 4 คน และมี 2 กลุ่ม ที่มีสมาชิก 5 คน อย่างนี้เป็นต้น
- 2.4) จัดนักเรียนเข้าทีม ในแต่ละทีมควรให้มีความสมดุลกัน เพื่อจะได้ทีมแต่ละทีมซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มีระดับความสามารถทางการเรียนตั้งแต่ต่ำ ปานกลาง จนถึงสูง และระดับความสามารถโดยเฉลี่ยของแต่ละทีมเท่า ๆ กัน
- 2.5) พิจารณาคะแนนพื้นฐาน คะแนนพื้นฐาน หมายถึง คะแนนจากการสอบครั้งที่แล้วมาเมื่อครูใช้เทคนิคนี้ และมีการทดสอบไป 2-3 ครั้ง แล้วนำคะแนนนี้มาเฉลี่ยเป็นคะแนนพื้นฐาน หรืออาจจะใช้คะแนนผลการเรียนของปีที่ผ่านมาก็ได้

3. ตารางกิจกรรม (Schedule of Activities) การเรียนโดยใช้วิธี STAD

ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครบวงจร ดังนี้

3.1 การสอนใช้เวลา 1-2 คาบ ในการสอนบทหนึ่งๆ ครูนำเสนอบทเรียนโดยดำเนินการตามแผนการสอน การนำเสนอบทเรียนควรครอบคลุมถึงการนำเข้าสู่บทเรียน (Opening) การพัฒนา (Development) และการฝึกโดยให้แนวปฏิบัติ (Guided Practice)

3.2 การนำเข้าสู่บทเรียน (Opening) เป็นการสร้างความสนใจของผู้เรียนให้อยากรู้ อยากเรียน เป็นการเริ่มเข้าสู่การนำเสนอบทเรียน (Presentation) ซึ่งควรจะบอกนักเรียนถึงสิ่งที่เรียนว่า คืออะไร มีความสำคัญอย่างไร กระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนด้วยการสาธิต หรือยกปัญหาต่างๆ ในชีวิตจริง เป็นต้น

3.3 ทบทวนสั้นๆ เกี่ยวกับทักษะหรือข้อมูลที่นักเรียนควรรู้อยู่แล้ว

การพัฒนา (Development) เป็นขั้นที่จัดอยู่ในขั้นการนำเสนอบทเรียน ซึ่งครูอาจจะปฏิบัติกิจกรรมดังนี้

3.3.1 ทดสอบโดยวัดตามวัตถุประสงค์

3.3.2 เน้นที่ความหมายในการเรียนไม่ใช่การจำ

3.3.3 ยกสาระหรือทักษะต่างๆ โดยใช้อุปกรณ์สื่อที่เห็นชัดเจน

3.3.4 ประเมินความเข้าใจของนักเรียนบ่อยๆ ด้วยการถามคำถาม

3.3.5 อธิบายว่าคำตอบนี้ทำไมจึงถูกต้อง และไม่ถูกต้อง ยกเว้นกรณีที่เห็นได้ชัดเจน

3.3.6 นักเรียนจับใจความสำคัญได้แล้วนำไปสู่สาระถัดไป

3.3.7 รักษาประเด็นที่กำลังเรียนอยู่ด้วยการจัดสิ่งแทรกซ้อนต่างๆ หรือโดยการถามคำถามต่างๆ และนำไปสู่บทเรียนทั้งบทย่างรวดเร็ว

การฝึกโดยให้แนวปฏิบัติ (Guided Practice) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับบทเรียนที่นำเสนอโดยแนะนำทางให้ เพื่อให้ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายในการปฏิบัติ ถือเป็นขั้นฝึกฝน (Practice) อาจทำได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนทุกคนช่วยกันแก้ปัญหาหรือหาคำตอบสำหรับ คำถามนั้นๆ
2. สุ่มตัวอย่างนักเรียนเพื่อถาม วิธีนี้จะทำให้นักเรียนทุกคนเตรียมคำตอบไว้
3. ไม่ควรให้งานที่ต้องใช้เวลานาน อาจให้นักเรียนเตรียมคำตอบ 1-2 ข้อแล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ

ข้อมูลย้อนกลับ

4. การเรียนเป็นทีม (Team Study) ใช้เวลาประมาณ 1-2 คาบ ในการสอนบทหนึ่งๆ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการทำการศึกษาใบงานร่วมกับเพื่อนๆ ในทีมเอกสารที่ใช้ในขั้นนี้ คือใบงาน 2 ใบ และกระดาษคำตอบ 2 ใบ สำหรับทีมหนึ่งๆ ในขณะที่เรียนสมาชิกในกลุ่มจะต้องเรียนรู้เนื้อหาอื่นๆ ให้เข้าใจและช่วยกันทำงาน ในวันแรกของการทำงานร่วมกันเป็นทีม และเทคนิคต่างๆ ในการเรียนทีมดังนี้

4.1 นักเรียนทุกคนต้องรับผิดชอบเนื้อหาบทเรียนเพื่อให้สมาชิกทุกคนเข้าใจเนื้อหา

4.2 นักเรียนจะเสร็จสิ้นงานที่ได้รับมอบหมายเมื่อสมาชิกกลุ่มเรียนเนื้อหา นั้นเข้าใจ

4.3 นักเรียนควรจะขอความช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มก่อนที่จะถามครู

4.4 นักเรียนควรปรึกษาพูดคุยกันเบาๆ

นอกจากนี้ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ทราบกฎบางอย่าง เช่น ให้สมาชิกเลื่อนโต๊ะเข้ามาใกล้กัน ให้เวลาประมาณ 10 นาทีในการตั้งชื่อกลุ่ม แจกใบงาน และกระดาษคำตอบ บอกให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำงานเป็นคู่หรือ 3 คน ถ้ากำลังแก้โจทย์ปัญหา เช่น คณิตศาสตร์ ทุกคนต้องแก้โจทย์นั้นแล้วตรวจคำตอบกันคู่ของตน หากไม่มีใครเข้าใจคำถามสมาชิกในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบในการอธิบายให้เข้าใจ ถ้าเป็นการแก้โจทย์สั้นๆ ก็จะต้องทำการทดสอบกับคู่ของตนด้วย

การตอบคำถาม เน้นให้นักเรียนทราบว่า พวกเขาจะจบบทก็ต่อเมื่อแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ทำคะแนนได้ 100% ต้องแน่ใจว่า นักเรียนศึกษาเนื้อหาในใบงานจริงๆ ไม่ใช่ถือไว้เฉยๆ ดังนั้นจึง เป็นสิ่งสำคัญที่นักเรียนต้องมีกระดาษคำตอบเพื่อตรวจสอบคำตอบของตน และของสมาชิกในขณะที่ เรียนให้ผู้เรียนอธิบายคำตอบด้วยกันแทนที่จะเป็นการตรวจคำตอบจากกระดาษคำตอบหากผู้เรียนมี คำถามควรให้สมาชิกถามก่อนที่จะถามครู ในขณะที่ผู้เรียนกำลังทำงานร่วมกันเป็นทีมอยู่นั้น ครูผู้สอนควรเดินดูให้ทั่ว เอ่ยคำชมเมื่อกลุ่มใดมีการจัดการที่ดี และสังเกตแต่ละกลุ่มว่ามี กระบวนการทำงานกันอย่างไร

นอกจากนี้ ครูอาจมีการซักถามกลุ่มว่ากลุ่มอื่นมีวิธีการทำงานกันอย่างไร เพื่อ ตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนไป เป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้นั่นเอง (Production)

5. การทดสอบ (Test) จะใช้เวลาในการทดสอบ 1-2 คาบ โดยเป็นการทดสอบ รายบุคคล นักเรียนแต่ละคนได้รับกระดาษทดสอบคนละ 1 ชุด ในการทดสอบนั้นควรจะ

5.1 ให้เวลาในการทำข้อสอบอย่างเพียงพอ โดยไม่เปิดโอกาสให้ปรึกษากัน ในขณะที่ทำข้อสอบเพราะต้องการจะให้นักเรียนแสดงให้เห็นว่าตนเรียนรู้อะไรบ้างจากบทเรียนนี้ ในขณะที่การทำข้อสอบนักเรียนจะต้องแยกโต๊ะจากกลุ่ม

5.2 ให้มีการแลกเปลี่ยนกระดาษคำตอบเพื่อเปลี่ยนกันตรวจกับผู้อื่นได้ หรือ สะสมคะแนนเอาไว้เมื่อเรียนจบบทเรียนแล้ว

6. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม มีวัตถุประสงค์เพื่อชี้ให้เห็นถึงคะแนน ของแต่ละบุคคลที่มีการเพิ่มขึ้น (Figuring Individual and Team Scores) ทันทีที่ผู้สอนคำนวณ คะแนนของผู้เรียนแต่ละคนก็จะชี้ถึงคะแนนแต่ละบุคคลที่มีการเพิ่มขึ้นและจัดคะแนนกลุ่ม มีการ ใ้รางวัลหรือประกาศนียบัตรชมเชยให้กับกลุ่มผู้ที่ทำคะแนนสูงๆ ถ้าเป็นไปได้ครูควรบอกคะแนน ในคาบถัดไปหลังการสอน ซึ่งวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงกันระหว่างการทำคะแนนให้ดีที่สุด กับการตระหนักถึงความสำเร็จและได้รับรางวัล ซึ่งจะเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนที่ดีด้วย

กลุ่มจะได้รับรางวัลก็ต่อเมื่อกลุ่มนั้น ได้รับความสำเร็จเหนือกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งจะตัดสินจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบของสมาชิกแต่ละคนแล้วนำมาคำนวณเป็น คะแนนกลุ่ม

4. การคิดคะแนน

เป็นการตัดสินความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่ง Slavin (1990, p. 17) ได้ให้แนวคิดไว้ กล่าวคือ ให้นำคะแนนจากการทำแบบทดสอบแต่ละคนไปเทียบกับคะแนนพื้นฐานของตน แล้วคิด เทียบเป็นคะแนนพัฒนาตามเกณฑ์ความก้าวหน้าที่กำหนดไว้ จากนั้นจึงนำคะแนนพัฒนาของ

สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันแล้วเฉลี่ยเป็นคะแนนของกลุ่ม ตามหลักของ Slavin ได้กล่าวถึงคะแนนไว้ดังนี้

4.1 การคิดพื้นฐานเริ่มแรก (Determining Initial Base Scores) การคิดคะแนนตามแนวคิดของ Slavin จะต้องมีการคิดคะแนนก้าวหน้า (Improvement) และการที่จะคิดคะแนนก้าวหน้าได้นั้นก็ต้องมีคะแนนพื้นฐานของนักเรียนแต่ละคน คะแนนพื้นฐาน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งที่ผ่านมานักเรียน ซึ่งมีแนวคิดดังนี้

4.1.1 กำหนดคะแนนพื้นฐานเริ่มแรกของผู้เรียนโดยใช้คะแนนในรายวิชาเดียวกันของภาคเรียนที่ผ่านมาเป็นเกณฑ์ ซึ่งเหมาะที่จะใช้เมื่อครูเริ่มสอนวิธีนี้ตั้งแต่ภาคเรียนต้น

ตัวอย่าง การกำหนดคะแนนพื้นฐานเริ่มแรกของผู้เรียนให้ผลการเรียนภาคเรียนที่ผ่านมา

เกรดของภาคเรียนที่ผ่านมา (Last Year's Grade)	คะแนนพื้นฐานเริ่มแรก (Initial Base Scores)
A	90
A-/B+	85
B	80
B-/C+	75
C	70
C-/D+	65
D	60
F	55

4.1.2 กำหนดคะแนนพื้นฐานโดยการนำคะแนนจากการสอบครั้งที่ผ่านมานักเรียนรวมกันแล้วเฉลี่ยเป็นคะแนนพื้นฐาน เช่น กมล ได้ทำการทดสอบมาแล้ว 3 ครั้ง ได้คะแนนดังนี้ 90, 84 และ 87 ตามลำดับ

1) นำคะแนนทั้ง 3 ครั้งมารวมกัน $= 90+84+87 = 261$

1.1) เอาจำนวนครั้งที่สอบมาหาร $= 261$ หาร 3

1.2) ผลของการหารจะเป็นคะแนนพื้นฐาน $= 87$

ในการสอบแต่ละครั้งก็จะนำคะแนนจากการสอบมารวมกันกับคะแนนดิบ และจะเฉลี่ยเป็นคะแนนพื้นฐานใหม่ต่อไป

4.2 การคิดคะแนนก้าวหน้า (Improvement Points) โดยการนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบไปเทียบกับคะแนนพื้นฐานแล้วนักเรียนจะได้คะแนนก้าวหน้าไปให้กลุ่มดังนี้

ถ้าทำคะแนนได้ต่ำกว่าคะแนนพื้นฐานตั้งแต่ 11 คะแนนลงไป จะได้คะแนน
ก้าวหน้า 0 คะแนน

ถ้าทำคะแนนได้ต่ำกว่าคะแนนพื้นฐานตั้งแต่ 0-10 คะแนน จะได้คะแนน
ก้าวหน้า 10 คะแนน

ถ้าทำคะแนนได้เท่ากับคะแนนพื้นฐานจนถึงสูงกว่าคะแนนพื้นฐาน 10 คะแนน
จะได้คะแนนก้าวหน้า 30 คะแนน และถ้าทำคะแนนได้เต็ม (จะได้ค่านี้คะแนนพื้นฐาน) จะได้คะแนน
ก้าวหน้า 30 คะแนน

จากแนวความคิดในเรื่องการคิดคะแนนพื้นฐานของตนเอง นั้นหมายความว่า
นักเรียนใช้ความพยายามมากขึ้นกว่าเดิมเพื่อกลุ่มของตนจะได้มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด โดยไม่ต้องไป
แข่งกับสมาชิกของกลุ่มอื่น แต่แข่งกับคะแนนพื้นฐานของตัวเอง

5. การให้รางวัล

การให้รางวัลเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเรียนด้วยวิธีนี้ เพื่อเป็นการจูงใจและ
กระตุ้นให้นักเรียนทุกคนทำงานให้ดีที่สุด ซึ่งจะเปิดโอกาสให้กลุ่มได้รับรางวัล Slavin ได้กำหนด
รางวัลให้กับกลุ่มไว้ 3 รางวัล ได้แก่ รางวัล Super Team, Great Team และ Good Team และใช้
เกณฑ์การคิดคะแนนก้าวหน้ามาเป็นเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม	รางวัล
15	Good Team
20	Great Team
25	Super Team

เกณฑ์เหล่านี้เป็นเกณฑ์ที่ตายตัว ดังนั้นกลุ่มใดจะได้รับรางวัล Great Team ได้
กลุ่มนั้นต้องได้คะแนนสูงกว่าคะแนนพื้นฐานตัวเอง และการที่จะได้รับรางวัล Super Team ได้ก็
ต่อเมื่อสมาชิกในกลุ่มเกือบทุกคนได้คะแนนสูงกว่าคะแนนพื้นฐานของตัวเองตั้งแต่ 10 คะแนน
ขึ้นไป แต่อย่างไรก็ตามครูผู้สอนอาจเปลี่ยนแปลงเกณฑ์นี้ได้

ครูให้รางวัลเป็นสิ่งของหรือใบประกาศเพื่อเป็นแรงจูงใจแก่สมาชิกในกลุ่ม เช่น
กลุ่มที่ได้รับรางวัล Super Team อาจจะได้รับใบประกาศแผ่นใหญ่กว่ากลุ่มที่ได้รับรางวัล Great
Team และสำหรับกลุ่มที่ได้รับรางวัล Good Team อาจได้รับคำชมเชยในห้องเรียนก็ได้ ขึ้นอยู่กับ
การพิจารณาของครูผู้สอน โดยหลักการแล้วการให้รางวัลทำเพื่อให้กำลังใจแก่ผู้เรียน

จากการศึกษากระบวนการต่างๆ ในการเรียนการสอนโดยวิธี STAD จะเห็นได้ว่าเป็น
เป็นรูปแบบการเรียนที่แสดงความร่วมมือ ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ฝึกนิสัยเห็นอกเห็นใจกัน
ซึ่ง สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ (2544, หน้า 138) ได้สนับสนุนแนวการเรียนการสอนนี้ว่า

เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่มุ่งพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) ให้แก่นักเรียนควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านการเรียนรู้ ซึ่งความรู้สึกนี้เป็นสิ่งมีค่าและมีความสำคัญอันจะนำไปถึงความรู้สึกประสบความสำเร็จในการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความสุขจิตใจที่ดีขึ้น จากผลการวิจัยของ Bonapart (1989, p. 50 อ้างถึงใน สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2544, หน้า 18) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความภูมิใจในตนเอง โดยใช้วิธีการสอนแบบ STAD และแบบดั้งเดิมก็ได้ยืนยันว่าเทคนิคนี้มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความภาคภูมิใจในตนเอง และ Martinez (1990, Abstract อ้างถึงใน สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2544, หน้า 152) ทำการทดลองสอนโดยการจัดให้มีการเรียนรู้แบบสหการกับการเรียนแบบเก่า โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 ที่ใช้ 2 ภาษา ทำการศึกษเป็นเวลา 10 เดือน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสหการมีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบเก่า และยังทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเองสูงขึ้น

นอกจากนี้ อากาภรณ์ หวัดสูงเนิน (2536, หน้า 22-24) ได้เสนอแนวทางของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ดังนี้

(1) ขนาดของกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะมีนักเรียน 3-5 คน จัดนักเรียนแต่ละกลุ่มให้มีลักษณะแตกต่างกันในเรื่องของเพศ ฐานะทางสังคม การนับถือศาสนา ความสามารถทางการเรียน ได้แก่ เก่ง ปานกลาง อ่อน เป็นต้น

(2) ระยะเวลาการรวมกลุ่ม เวลาในการอยู่ร่วมกันของนักเรียนในแต่ละกลุ่มประมาณ 2 สัปดาห์ หรือเรียนบทเรียนหนึ่งๆ และในการเปลี่ยนกลุ่มของนักเรียนในแต่ละครั้งก็จะทำอย่างมีระบบ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน เสียเวลา และเปลี่ยนกลุ่มได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนกลุ่มมีหลายวิธี เช่น

(2.1) การเขียนลงแผ่นกระดาษ ให้รายละเอียดว่ากลุ่มที่เท่าไร อยู่ตรงไหนของห้องเรียน ใครจะอยู่ในกลุ่มไหน และมีบทบาทอะไรในกลุ่มนั้น

(2.2) การจัดกระเป๋าค้นในลักษณะต่างๆ

(2.3) งานและบทบาทในแต่ละกลุ่ม สมาชิกควรได้เรียนรู้บทบาทสำคัญที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงานกลุ่ม ได้แก่

(2.3.1) ผู้ชี้แนะ (Facilitator) คือ ผู้ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกเป็นบทบาทของผู้นำกลุ่มในการร่วมกันแก้ปัญหา หรือร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย

(2.3.2) ผู้บันทึก (Recorder) เป็นผู้บันทึก ผู้รายงานของกลุ่ม บันทึก รายงานในสิ่งที่สมาชิกกลุ่มได้ อภิปราย หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

(2.3.3) ผู้ควบคุมเวลา (Timer) เป็นผู้คอยควบคุมเวลาว่างานแต่ละชิ้น
ขั้นตอนใดใช้เวลาานเท่าไร

(2.3.4) ผู้จัดอุปกรณ์ (Materials) ในการเรียนแต่ละชั่วโมง ต้องมี
ผู้รับผิดชอบในการจัดการเรื่องอุปกรณ์การเรียนที่ได้รับจากครูผู้สอน

(2.3.5) ผู้กระตุ้น (Encourager) เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำอธิบาย
เพิ่มเติมแก่เพื่อนสมาชิก งานและบทบาททั้งหมดนี้นักเรียนแต่ละคนจะต้องมีโอกาสหมุนเวียนกัน
รับผิดชอบ

(3) ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือในแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน โดยใช้
เวลาเรียนแต่ละครั้ง ประมาณ 50-60 นาที ดังนี้

(3.1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ใช้เวลา 8-15 นาที เพื่อทบทวน
อธิบายให้นักเรียนเข้าใจถึงความแตกต่างกันของบุคคลว่า ไม่มีใครสามารถทำทุกอย่างได้หมด
จึงต้องอาศัยซึ่งกันและกัน

(3.2) ขั้นทำงานกลุ่ม (Group Work) ใช้เวลา 25-30 นาที มีการแจกอุปกรณ์
การเรียน งานที่จะให้นักเรียนทำแต่ละครั้งควรเป็นเรื่องที่น่าสนใจ สมาชิกในกลุ่มทำงานตาม
บทบาทที่ได้รับ ร่วมกันปรึกษาหารือ อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทุกคนมีส่วนร่วมในกลุ่มรับ
ฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

(3.4) ขั้นสรุป และระดมสมอง (Warm Up/Pull Idea Together) ใช้เวลา
10 นาที ในขั้นนี้เป็นการนำเสนอผลงาน เสนอแนวความคิดร่วมกันทั้งห้อง ให้แต่ละกลุ่มได้มี
โอกาสแสดงความคิดเห็น โดยครูจะต้องมีบทบาทคอยถามเพื่อให้นักเรียนเสนอความคิดเห็นได้
เต็มที่ และทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียน

บทบาทของครูผู้สอน ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนแบบร่วมมือ กล่าวถึง
บทบาทของครูผู้สอนในจัดกระบวนการเรียนการสอน มีดังนี้

1. ขั้นเตรียมการสอน ในขั้นนี้มีสิ่งต้องคำนึงถึงคือ

1.1 จุดประสงค์ ครูผู้สอนจะต้องแจ้งจุดประสงค์ทางด้านวิชาการและด้านสังคม
ให้นักเรียนทราบ

1.1.1 จุดประสงค์ทางด้านวิชาการ ได้แก่ เนื้อหาและทักษะต่างๆ

1.1.2 จุดประสงค์ทางด้านสังคม ได้แก่ ทักษะการปฏิสัมพันธ์รูปแบบต่อ
การปฏิบัติงานร่วมกันของนักเรียน

1.2 ขนาดของกลุ่ม ขนาดของกลุ่มจะมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งมี
ประเด็นที่จะต้องพิจารณา คือ

1.2.1 การจับคู่ควรวินให้นักเรียนได้เริ่มทำกิจกรรมคู่เพราะการทำกิจกรรมในลักษณะดังกล่าวจะไม่มีใครถูกทอดทิ้งออกจากกลุ่ม

1.2.2 กิจกรรมที่ต้องการทักษะ และความคิดที่หลากหลาย อาจจัดกลุ่มให้มีลักษณะ จำนวนนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน ถ้าหากสมาชิกในกลุ่มมี สมาชิกหลายคน คือ ตั้งแต่ 4 คน ขึ้นไป จะต้องแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

1.2.3 การแบ่งกลุ่มจะต้องคำนึงถึงกิจกรรม และสื่อการเรียนการสอนที่มีอยู่

1.2.4 ถ้าหากระยะเวลาในการทำกิจกรรมสั้น ขนาดของกลุ่มที่แบ่งต้องมีขนาดเล็กเพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วม

1.3 การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม การจัดนักเรียนเข้ากลุ่มอย่างเหมาะสม จะช่วยให้ดำเนินกิจกรรมบรรลุความสำเร็จ ครูผู้สอนจะเป็นผู้จัดกลุ่มได้ดีที่สุดเพราะรู้จักนักเรียนในชั้นมากที่สุด และสามารถเตรียมการที่จะช่วยเหลือหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของกลุ่ม เช่น นักเรียนที่ต้องแยกออกมาสอนเป็นการเฉพาะ ซึ่งอาจจะเป็นนักเรียนเก่งหรืออ่อนอย่างไรก็ตามมีแนวทางที่จะเสนอแนะ ดังนี้

1.3.1 การจัดกลุ่มของนักเรียนที่มีความแตกต่างกัน ความแตกต่างที่จะนำจัดรวมเข้าในกลุ่มเดียวกัน อาจจะเป็นทางด้านภูมิหลังความสามารถ วัฒนธรรมทางเพศ

1.3.2 การสลับเปลี่ยนกลุ่มของนักเรียน การจะให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยกันนานเท่าใดก็ขึ้นอยู่กับผลการปฏิบัติงานกลุ่มร่วมกัน อย่างไรก็ตามก็มีหลักที่ว่า ไปว่าจะต้องรอให้กลุ่มได้ทำงานร่วมกันจนบรรลุความสำเร็จแต่ถ้าหากกลุ่มประสบปัญหาในการทำงานร่วมกัน ครูผู้สอนต้องให้คำแนะนำในการแก้ปัญหา

1.4 การจัดชั้นเรียน โต๊ะ เก้าอี้ จะต้องดำเนินการให้พร้อมก่อนที่นักเรียนจะเข้าชั้นเรียน เพื่อความสะดวกและความเป็นระเบียบ การจัดสภาพห้องเรียนจะมีผลต่อปฏิสัมพันธ์ของนักเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ครูผู้สอนมีบทบาทในการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้กับนักเรียนตั้งแต่เริ่มสอน แจ่มจุดประสงค์ การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม การจัดชั้นเรียน โต๊ะ เก้าอี้ เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ และสะดวกเป็นระเบียบในการเรียน

2. ชั้นเริ่มบทเรียน ในชั้นเริ่มบทเรียนมีสิ่งที่จะต้องพิจารณา ดังนี้

2.1 ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก การทำงานของกลุ่มจะดำเนินไปด้วยเมื่อนักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน และมีการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ซึ่งจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปสู่ความสำเร็จ

2.2 การอธิบายภาระงาน ครูผู้สอนอธิบายภาระงานที่จะต้องทำให้ชัดเจน เพื่อให้ เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง นอกจากนี้ถ้าสามารถเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์ของบทเรียนผ่านมากับ บทเรียนที่เรียนอยู่และบทเรียนที่จะต้องเรียนต่อไปก็จะเป็นสิ่งที่ดีมาก

2.3 การประเมินความสำเร็จ นักเรียนควรรู้ว่าจะมีวิธีการประเมินผลงานใน การทำงานกลุ่มอย่างไร ครูผู้สอนและนักเรียนอาจร่วมกันวางหลักเกณฑ์การประเมินผลใน การพิจารณาความสำเร็จ เช่น

2.3.1 เพียงแค่ให้ทำเสร็จ (ตัวอย่างเช่น ให้ช่วยกันวาดแผนที่ให้เสร็จภายใน 30 นาที)

2.3.2 ตอบคำถามถูกต้อง (ตัวอย่างเช่น ถ้าทำคะแนนได้ระหว่าง 90-100 จะได้เกรด A)

2.3.3 เสนอความคิดเห็นหรือการตัดสินใจในขั้นต่ำ (เช่น ให้เหตุผล สนับสนุนความเหมาะสมในตำแหน่งของท่านมา 10 ประการ)

2.3.4 แสดงทักษะทางสังคมที่กำหนดให้ (เช่น เตรียมข้อมูลที่จะแสดงให้ว่า กลุ่มได้ใช้ทักษะวิจารณ์ในเชิงบวกในระหว่างการทำงานร่วมกัน) การเสริมสร้างความรับผิดชอบ ของสมาชิก สมาชิกแต่ละคนจะตื่นตัวและร่วมรับผิดชอบในการปฏิบัติงานกลุ่ม ถ้าหากว่าสมาชิก ได้รู้ล่วงหน้าว่าจะมีการติดตามผลการปฏิบัติงาน และทักษะทางสังคมต่าง ๆ ที่แสดงออกวิธีที่จะ ช่วยให้ผู้สมาชิกแต่ละคนมีความรับผิดชอบอาจทำได้ โดยเรียกสมาชิกคนใดคนหนึ่งในกลุ่มตอบ ในขณะที่ปฏิบัติงานให้มีการเซ็นชื่อรับรองว่าทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน ตลอดจนตรวจสอบ กระบวนการทำงานในกลุ่ม

2.4 การระบุพฤติกรรมทางสังคมที่พึงปรารถนา ครูผู้สอนและนักเรียน ควรร่วมกันระบุพฤติกรรมต่างๆ ทางสังคมที่ต้องการให้การกระทำกิจกรรมร่วมกัน ถ้านักเรียนได้ เข้าใจโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ที่พึงปรารถนาจะมีมากขึ้น และยังเป็น การส่งเสริมให้รู้จัก ทักษะต่างๆ เหล่านั้นด้วย

3. ขั้นการกำกับดูแลการสอน ครูผู้สอนมีหน้าที่จะต้องดูแลนักเรียนในขณะที่ปฏิบัติ กิจกรรมดังต่อไปนี้

3.1 พฤติกรรมของนักเรียน เมื่อนักเรียนร่วมกันทำกิจกรรมครูผู้สอนจะต้อง สังเกตความก้าวหน้าของนักเรียน และจะเป็นการกระตุ้นให้นักเรียน ช่วยกันปฏิบัติกิจกรรมได้รับ มอบหมาย ครูผู้สอนควรมีแบบสังเกตเพื่อบันทึกการปฏิบัติงานของกลุ่ม และใช้ข้อมูลดังกล่าวใน การติ และชมการทำงานของกลุ่ม นอกจากนี้ครูผู้สอนควรรู้ว่าเมื่อใดควรเข้าไปช่วยเหลือนักเรียน และในบางครั้งนักเรียนบางคนอาจมีบทบาทในการช่วยเหลือครูกำกับดูแลพฤติกรรมของเพื่อนด้วย

3.2 ครูผู้สอนสามารถมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนได้ 2 กรณี คือ

3.2.1 แนะนำการเรียนทั่วไป เช่น อธิบายคำสั่งอย่างชัดเจน ทบทวนกระบวนการดำเนินงานฝึกทักษะต่างๆ ในขณะที่ครูผู้สอนเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรม และช่วยเหลือนักเรียนครูผู้สอนจะต้องพยายามค้นหาทักษะและความสามารถต่างๆ ของนักเรียนในกลุ่มต่างๆ ออกมาให้มากที่สุด ตัวอย่างเช่น ถ้ามีนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ถามคำถามครูผู้สอนอาจไม่ตอบเอง แต่ถ้าคำถามนั้นกลับไปให้นักเรียนคนหนึ่งในกลุ่มใดก็ได้เป็นคนตอบ

3.2.2 สอนทักษะการให้ความร่วมมือ ทักษะดังกล่าวมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ เช่น ถ้ามีนักเรียนคนใดคนหนึ่งไม่ได้ช่วยเหลืองานกลุ่มนักเรียนที่เป็นสมาชิกในกลุ่มนั้นควรจะต้องเรียนรู้ที่จะทำให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ครูผู้สอนควรให้กลุ่มรับปัญหาดังกล่าวไปพิจารณา และหาทางแก้ไข ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้มากขึ้น อย่างไรก็ตามครูผู้สอนไม่ควรเข้าไปมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนเกินความจำเป็น เพราะนักเรียนจะไม่ได้ใช้ความคิดของตนเองเท่าที่ควร และอาจล้าตามครูผู้สอน

4. ขั้นตอนประเมินผลงาน และกระบวนการในการทำงาน

ครูผู้สอนสามารถประเมินความสำเร็จในการทำกิจกรรมของนักเรียนด้านวิชาการ และลักษณะทางสังคมดังนี้

4.1 การประเมินผลงานด้านวิชาการ ได้แก่ การประเมินผลความก้าวหน้าและความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง เช่น ครูผู้สอนสุ่มตัวอย่าง เลือกนักเรียนของนักเรียน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง เช่น ครูผู้สอนสุ่มตัวอย่าง เลือกนักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตอบคำถาม หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนักเรียนกลุ่มต่างๆ ร่วมกันอภิปรายหลังจากการทดสอบย่อย หรือร่วมกันอภิปรายเพื่อแก้ไข

4.2 การประเมินผลทางสังคมเป็นการประเมินผลเพื่อให้ทราบว่า สมาชิกของกลุ่มได้ใช้ทักษะทางสังคมอะไรบ้าง และอย่างไร การทำงานของกลุ่มมีประสิทธิภาพเพียงใด และจะต้องปรับปรุงอะไรบ้างและอย่างไร เช่น เล่าประสบการณ์ให้เพื่อนๆ ฟังเกี่ยวกับความสำเร็จของกลุ่ม อภิปรายและมีข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องปรับปรุงในการทำงานกลุ่มครั้งต่อไป

การประเมินผล มีวิธีการประเมินผลจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเสนอผลงานของนักเรียนด้วยวิธีการต่างๆ
2. การทดสอบ
3. การสังเกตการทำงาน of นักเรียนในแต่ละกลุ่ม
4. การเสนอความคิดเห็นของนักเรียนในชั้นระดมสมอง

ดังนั้นบทบาทของครูผู้สอนในกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือจึงมีสองทางคือ

1. บทบาททางตรง ซึ่งได้แก่ การให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ การฝึกทักษะทางสังคมเพื่อให้งานกลุ่มมีประสิทธิภาพ ติดตามพฤติกรรมการของนักเรียนในแต่ละกลุ่มว่าอยู่ในบทบาทที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ตลอดจนให้ความรู้เพิ่มเติมในส่วนที่นักเรียน ไม่ได้อภิปราย ซึ่งเป็นเรื่องหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในการสอนแต่ละครั้งรวมทั้งเก็บผลงานของนักเรียนมาศึกษาปัญหา ข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขในชั่วโมงต่อไป

2. บทบาททางอ้อม คือ ครูผู้สอนคอยติดตาม สังเกตการทำงานของแต่ละกลุ่ม คอยให้คำแนะนำเมื่อเด็กมีปัญหา และพยายามให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันทำงาน หากมีปัญหาการไม่ยอมรับสมาชิกคนใดคนหนึ่งของกลุ่ม ครูต้องพยายามช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้เกิดการยอมรับให้ได้ ครูต้องคอยให้กำลังใจ และให้คำชมเชยแก่นักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถทำงานได้ประสบความสำเร็จ

6. ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ (STAD)

สุลัดดา ลอยฟ้า (อ้างถึงใน เยาวเรศ งานดี, 2549, หน้า 24) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ (STAD) ไว้ดังนี้

(1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น การจัดนักเรียนร่วมมือกันเรียนภายในกลุ่มก่อให้เกิดพัฒนาความรู้ ความคิดขึ้น จึงส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(2) มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ความคิดเห็นหลากหลายจากกาแลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกัน

(3) เรียนด้วยความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งความช่วยเหลือกัน มีความเป็นกันเองมากขึ้น

(4) พัฒนาทักษะความเป็นผู้นำภายในกลุ่ม

(5) ส่งเสริมความรับผิดชอบที่ดี มีความเสมอภาคในการทำกิจกรรมแม้ว่าจะมีความสามารถต่างกัน

(6) ส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเองและมีความภาคภูมิใจในตนเอง ในการได้ช่วยเหลือเพื่อน นักเรียนที่อ่อน มีความพยายามมากขึ้นเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

(7) การเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง ร่วมกันแก้ปัญหา มีการเสนอแนะ ชักถาม ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ การเรียนรู้จึงเป็นไปอย่างกว้างขวาง

(8) ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การได้รับความช่วยเหลือ การพึ่งพากัน ทำให้เกิดความไว้วางใจกัน มุ่งมั่นทำงานกลุ่มให้บรรลุเป้าหมายจนเกิดความรู้สึกว่า งานตนคืองานกลุ่ม งานกลุ่มคืองานตน

(9) ใช้ในการดำรงชีวิต การที่นักเรียนได้มีประสบการณ์ร่วมกลุ่มกันเรียน เป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม และสามารถนำความรู้ไปเป็นแนวทางการประกอบอาชีพในอนาคตต่อไป

เทคนิคการสอนแบบ TGT (Team - Games - Tournament)

เทคนิคการจัดกิจกรรม TGT เป็นเทคนิครูปแบบหนึ่งในการสอนแบบร่วมมือและมีลักษณะของกิจกรรมคล้ายกันกับ STAD แต่เพิ่มเกมและการแข่งขันเข้ามาด้วย เหมาะสำหรับการจัดการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว

1. ความหมายของการเรียนแบบ TGT (Team - Games - Tournament)

เทคนิคการจัดกิจกรรม TGT เป็นเทคนิครูปแบบหนึ่งในการสอนแบบร่วมมือและมีลักษณะของกิจกรรมคล้ายกันกับ STAD แต่เพิ่มเกมและการแข่งขันเข้ามาด้วย เหมาะสำหรับการจัดการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่มีคำตอบถูกต้องเพียงคำตอบเดียว นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายการเรียนแบบ TGT ในทรนสนะที่แตกต่างกันดังนี้

Slavin (1995 อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 35) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือประเภทการแข่งขันระหว่างกลุ่มเกม (Team - Games - Tournament หรือ TGT) คือเทคนิควิธีเรียนแบบร่วมมือวิธีหนึ่งจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีการจัดให้นักเรียนรวมกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มมีสมาชิก 4 คน ที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน สมาชิกภายในกลุ่มจะศึกษาค้นคว้าทำงานร่วมกัน นักเรียนจะบรรลุเป้าหมายก็ต่อเมื่อเพื่อนร่วมกลุ่มบรรลุถึงเป้าหมายนั้นร่วมกัน นักเรียนจึงมีปฏิสัมพันธ์ที่ติดต่อกันเพื่อช่วยเหลือ สนับสนุน กระตุ้น และส่งเสริมการทำงานของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ประสบผลสำเร็จนักเรียนได้อภิปราย ชักถามซึ่งกันและกันเพื่อให้เข้าใจบทเรียนหรืองานที่ได้รับมอบหมายเป็นอย่างดีทุกคน ต่อจากนั้นจะมีกิจกรรมการแข่งขันตอบปัญหาเพื่อสะสมคะแนนความสามารถของกลุ่ม โดยนักเรียนแต่ละคนจะเป็นผู้แทนของกลุ่มในการเข้าร่วมการแข่งขันตอบปัญหาทางวิชาการกับตัวแทนของกลุ่มอื่นที่มีระดับความสามารถใกล้เคียงกัน จัดเป็นกลุ่มแข่งขันขึ้นใหม่ ซึ่งมีการแข่งขันอยู่ภายในกลุ่มเมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันตอบปัญหาแต่ละครั้ง นักเรียนจะกลับมาสู่กลุ่มเดิมที่มีความสามารถ

แตกต่างกัน แล้วนำคะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนที่สะสมได้จากการตอบปัญหารวมกันเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มกลุ่มใดทำคะแนนได้สูงถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รับรางวัล

วีชรา เล่าเรียนดี (อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 34) กล่าวว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้เทคนิคทีมเกมแข่งขัน หรือ TGT จะมีการดำเนินการเรียนการสอนตามลำดับขั้นตอนเช่นเดียวกันกับเทคนิคการร่วมมือกันเรียนรู้อื่นๆ กล่าวคือครูต้องดำเนินการสอนในสาระความรู้หรือทักษะต่างๆ ให้นักเรียนทั้งชั้นก่อนจนแน่ใจว่านักเรียนทุกคนรู้และเข้าใจในสาระความรู้นั้น หรือรู้และเข้าใจแนวทางการปฏิบัติพอสมควรก่อนแล้วจึงจัดกลุ่มให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนรู้ตามใบงานหรือใบกิจกรรมที่เตรียมไว้ล่วงหน้าในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ หรือแต่ละชั่วโมงสอนโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มได้ร่วมมือกันศึกษาและทำแบบฝึกหัด คนเก่งคอยช่วยเหลือแนะนำ อธิบายให้เพื่อนสมาชิกที่เรียนด้อยกว่าภายในกลุ่มสมาชิกที่เรียนอ่อนกว่าจะต้องยอมรับ รวมทั้งพยายามถามและตอบร่วมเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ จนรู้และเข้าใจในสาระเหล่านั้นอย่างแท้จริงที่สำคัญสมาชิกกลุ่มทุกคนต้องรู้ยอมรับผลงานและผลการเรียนรู้จากการทดสอบคือผลงานที่ทุกคนมีส่วนรับผิดชอบและเป็นผลงานหรือผลปฏิบัติของกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 36) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TGT เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกแบบหนึ่ง คล้ายกันกับเทคนิค STAD ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่ม เพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4-6 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้แข่งขันกันในเกมการเรียนรู้ ที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้แล้ว ทำการทดสอบความรู้โดยใช้เกมการแข่งขัน คะแนนที่ได้จากการแข่งขันของสมาชิกแต่ละคน ในลักษณะการแข่งขันตัวต่อตัวกับทีมอื่นนำมาบวกเป็นคะแนนรวมของทีม ผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการเสริมแรงเช่น การให้รางวัล คำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

สรุปได้ว่าเทคนิค TGT เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกแบบหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายการสอนแบบ STAD ซึ่งวิธีการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนจะอธิบายขั้นการเรียนด้วยเทคนิคแบบ TGT ให้ผู้เรียนจนเข้าใจ แล้วแบ่งกลุ่มโดยคำนึงถึงความสามารถ และเพศ คะแนนในการทำกิจกรรมจะต้องนำมาบวกกันแล้วหาค่าเฉลี่ย กลุ่มใดที่มีคะแนนสูงจะได้รับรางวัลและการยกย่องชมเชย

2. องค์ประกอบสำคัญของเทคนิคการเรียนแบบ TGT

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 45) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของเทคนิคการเรียนแบบ TGT ไว้ดังนี้

(1) การเสนอเนื้อหา เป็นการนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ รูปแบบใหม่ การนำเสนออาจจะเป็นการบรรยาย อภิปราย กรณีศึกษา หรืออาจจะมีสื่อการเรียนอื่นๆ ประกอบด้วยก็ได้ เทคนิคการเรียนแบบ TGT จะแตกต่างจากเทคนิคอื่นๆ ตรงที่ผู้สอนต้องเน้นให้ผู้เรียนทราบว่าผู้เรียนต้องให้ความสนใจมากในเนื้อหาสาระ เพราะจะช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน วิธีนี้เหมาะสมกับการเรียนรู้ในวิชาพื้นฐาน ที่สามารถถามคำถามที่มีคำตอบแน่นอนตายตัว เช่น วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ เป็นต้น

(2) การจัดทีม เป็นการจัดทีมผู้เรียน โดยจัดให้คละกันทั้งเพศ และความสามารถ สมาชิกในทีมที่มีหน้าที่ในการเตรียมตัวสมาชิกให้พร้อมเพื่อการเล่นเกมน หลังจกจบชั่วโมงการเรียนรู้แต่ละทีมจะนัดสมาชิกศึกษาเนื้อหา โดยมีแบบฝึกหัดช่วย และผู้เรียนจะผลัดกันถามคำถามในแบบฝึกหัดจนกว่าจะเข้าใจเนื้อหาทั้งหมด เทคนิคการเรียนแบบ TGT มีจุดเน้นในทีมคือ ทำให้ดีที่สุดเพื่อทีม จะช่วยเหลือให้กำลังใจเพื่อนร่วมทีมให้มากที่สุด

(3) เกม เป็นเกมตอบคำถามอย่างง่ายๆ เกี่ยวกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้ศึกษาเรียนรู้ในการเล่นเกมน ผู้เรียนที่เป็นตัวแทนจากทีมแต่ละทีมจะมาเป็นผู้แข่งขัน

(4) การแข่งขัน การจัดการแข่งขันอาจจะจัดขึ้นปลายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียนก็ได้ ซึ่งจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้วในข้อ 1 และผ่านการเตรียมความพร้อมจากกลุ่มมาแล้ว การจัดโต๊ะแข่งขันจะมีหลายโต๊ะ แต่ละโต๊ะจะมีตัวแทนของกลุ่ม/ทีม แต่ละทีมมาร่วมแข่งขันทุกโต๊ะ การแข่งขันควรเริ่มดำเนินการพร้อมกัน เมื่อแข่งขันเสร็จแล้ว จัดลำดับผลการแข่งขันแต่ละโต๊ะนำไปเทียบหาค่าคะแนนโบนัส

(5) การยอมรับความสำเร็จของทีม มีการนำคะแนนโบนัสของสมาชิกแต่ละคนในทีมมารวมกันเป็นคะแนนของทีม และหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยอมรับให้เป็นทีมชนะเลิศ โดยอาจเรียกชื่อทีมที่ได้ชนะเลิศ กับรองลงมา และควรประกาศผลการแข่งขันและเผยแพร่สู่สาธารณะ รวมทั้งมีการมอบรางวัล ยกย่อง ชมเชย เป็นต้น

วัชรรา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 32) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT ไว้ดังนี้

(1) การสอนเนื้อหา ครูต้องดำเนินการสอนในสาระความรู้หรือทักษะต่างๆ ให้นักเรียนทั้งชั้นก่อนจนแน่ใจว่านักเรียนทุกคนรู้ และเข้าใจสาระความรู้ นั้น หรือรู้และเข้าใจแนวทางการปฏิบัติพอสมควรก่อนที่จะให้นักเรียนจัดกลุ่ม

(2) การจัดกิจกรรมกลุ่ม ครูจัดกลุ่มให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนรู้ตามใบงานหรือใบกิจกรรมที่เตรียมไว้ล่วงหน้าในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ หรือแต่ละชั่วโมงสอน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มได้ร่วมกันศึกษาและทำแบบฝึกหัด คนเก่งคอยช่วยเหลือ แนะนำ อธิบายให้

เพื่อสมาชิกที่เรียนค้อยกว่าภายในกลุ่ม สมาชิกที่อ่อนกว่าจะต้องยอมรับ รวมทั้งพยายามถามและตอบร่วมเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ จนรู้และเข้าใจในสาระเหล่านั้นอย่างแท้จริง ที่สำคัญสมาชิกกลุ่มทุกคนต้องยอมรับว่าผลงานและผลการเรียนรู้จากการทดสอบคือผลงานที่ทุกคนมีส่วนร่วมรับผิดชอบและเป็นผลการปฏิบัติของกลุ่ม

(3) การแข่งขัน นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกันตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน โดยที่ครูจะเตรียมคำถามให้นักเรียนตอบ โดยอาจจะสร้างข้อคำถามใหม่ 3 ระดับคือคำถามสำหรับเด็กเรียนเก่ง เด็กเรียนปานกลาง และเด็กเรียนอ่อนเป็นต้น หรืออาจจะเป็นข้อคำถามคละกันทั้งยากและง่าย ให้แต่ละกลุ่มตอบคำถามเหล่านั้น คำถามอาจจะเหมือนกันก็ได้ โดยให้เหมาะสมกับระดับความพร้อมของนักเรียน พร้อมกับจำแนกเวลาในการทำแบบฝึกหัดเพื่อการแข่งขันในแต่ละครั้งก็ได้

3. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542, หน้า 12) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT ไว้ดังนี้

(1) ครูนำเสนอบทเรียนหรือความรู้ใหม่ ให้แก่ผู้เรียน โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ หรืออาจใช้การอภิปรายในห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินรายการ

(2) แบ่งกลุ่มนักเรียน โดยจัดให้ละความสามารถ และเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4-5 คน (เรียกกลุ่มนี้ว่า Study Group หรือ Home Group) กลุ่มเหล่านี้จะศึกษาบททวนเนื้อหา ข้อความรู้ที่ครูนำเสนอ สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถสูงกว่าจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถค้อยกว่า เพื่อเตรียมกลุ่มสำหรับการแข่งขันในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน

(3) จัดการแข่งขัน โดยจัดโต๊ะแข่งขันและทีมแข่งขัน (Tournament Teams) ที่มีตัวแทนของแต่ละกลุ่ม (ตามข้อที่ 2) ที่มีความสามารถใกล้เคียงมาร่วมแข่งขันกันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนดข้อคำถามที่ใช้ในการแข่งขันจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีการฝึกฝนเตรียมพร้อมในกลุ่มมาแล้ว ควรให้ทุกโต๊ะแข่งขันเริ่มแข่งขันพร้อมกัน

(4) การให้คะแนนการแข่งขัน โดยจัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะแล้วผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิม (Study Group) ของตน

(5) นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545, หน้า 28) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT ไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

(1) ขั้นเตรียมเนื้อหา ประกอบด้วย

(1.1) การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระหรือเนื้อเรื่องที่ จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

(1.2) การจัดเตรียมเกม ผู้สอนจะต้องจัดเตรียมคำถามง่ายๆ ซึ่งเป็นคำถามจาก เนื้อหาสาระที่ผู้เรียนเรียนรู้ วิธีการให้คะแนน โบนัสในการเล่น เกม รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนรู้ เช่น ใบงาน ใบความรู้ ชุดคำถาม กระดาษคำตอบ กระดาษบันทึกคะแนน เป็นต้น

(2) ชั้นจัดทีม ในชั้นนี้ผู้สอนจะจัดทีมผู้เรียน โดยให้ลักษณะ และความสามารถ ทีมละประมาณ 4-5 คน เช่น ทีมที่มีสมาชิก 4 คน อาจประกอบด้วยชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน เป็นต้น เพื่อเรียนรู้โดยปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงานที่ กำหนดไว้

(3) ชั้นการเรียนรู้ ประกอบด้วย

(3.1) ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้

(3.2) ทีมวางแผนการเรียนรู้และการแข่งขัน

(3.3) สมาชิกในแต่ละทีมร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่ง หรือใบงาน

(3.4) ทุกกลุ่มหรือทีมเตรียมความพร้อมให้แก่สมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้ มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนและพร้อมที่จะเข้าสู่อการแข่งขัน

(3.5) แต่ละทีมทำการประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของสมาชิกในทีม โดยอาจตั้งคำถามขึ้นมาเอง โดยให้สมาชิกของทีมทดลองตอบคำถาม

(3.6) สมาชิกของทีมช่วยกันอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นที่บางคนยังไม่เข้าใจ

(4) ชั้นการแข่งขัน ผู้สอนจัดการแข่งขันดังนี้

(4.1) ผู้สอนแนะนำการแข่งขันให้ผู้เรียนทราบ

(4.2) จัดผู้เรียนหรือสมาชิกตัวแทนของแต่ละทีมเข้าประจำโต๊ะการแข่งขัน

(4.3) ผู้สอนนำเกี่ยวกับเกม โดยอธิบายจุดประสงค์และกติกาของการเล่น เกม

(4.4) สมาชิกหรือผู้เรียนทุกคนเริ่มเล่นเกมพร้อมกัน ด้วยชุดคำถามที่ เหมือนกัน ผู้สอนเดินตามโต๊ะการแข่งขันต่างๆ เพื่อตอบปัญหาข้อสงสัย

(4.5) เมื่อการแข่งขันจบลง ให้แต่ละโต๊ะตรวจคะแนน จัดลำดับผลการแข่งขัน และให้หาค่าคะแนน โบนัส

(4.6) ผู้เข้าร่วมแข่งขันกลับไปเข้าทีมเดิมของตน พร้อมนำคะแนน โบนัส ไปด้วย

(4.7) ทีมนำคะแนนโบนัสนี้ของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนรวมของทีม อาจจะหาค่าเฉลี่ยหรือไม่ก็ได้ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุด จะได้รับการยอมรับว่าเป็นทีมชนะเลิศและรองชนะเลิศตามลำดับ

(5) ขึ้นยอมรับความสำเร็จของทีม ผู้สอนประกาศผลการแข่งขันและเผยแพร่สู่สาธารณชน ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ปิดประกาศที่บอร์ด ลงข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น จดหมายข่าว ประกาศหน้าเสาธง เป็นต้น รวมทั้งมอบรางวัล ยกย่อง ชมเชย

วัชรรา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 24) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT ไว้ดังนี้

- (1) ขึ้นสอน ครูสอนบทเรียนใช้เวลา 1-2 ครั้ง/ชั่วโมง
- (2) ขึ้นกิจกรรมกลุ่ม ร่วมกันศึกษา ฝึกปฏิบัติตามใบงานใช้เวลา 1-2 ครั้ง/ชั่วโมง
- (3) ขึ้นการแข่งขัน ตอบปัญหาระหว่างกลุ่มใหม่ที่จัดขึ้น ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทีมละ 4-5 คน ตามจำนวนของนักเรียนในห้อง

(4) ขึ้นให้รางวัลกลุ่ม คะแนนกลุ่ม คำนวณได้จากคะแนนพัฒนาของสมาชิก รวมกันและหาค่าเฉลี่ย อย่างไรก็ตาม ได้กล่าวถึงการเตรียมการก่อนสอนไว้ ดังนี้

(4.1) วัสดุการสอน ครูจะต้องเตรียมวัสดุการสอนที่ใช้ในการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วย ใบงาน บัตรงาน บัตรกิจกรรม บัตรเฉลย และแบบฝึกหัด รวมทั้งแบบทดสอบย่อย สำหรับทดสอบนักเรียนแต่ละคนหลังจากเรียนบทใหม่แต่ละหน่วยแล้ว

(4.2) การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วย นักเรียนจำนวน 4 คน ซึ่งมีความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน กล่าวคือนักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ถ้าเป็นไปได้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศด้วย เช่น ชาย 2 คน และ หญิง 2 คน วิธีการจัดการนักเรียนเข้ากลุ่มอาจทำได้ดังนี้

(4.2.1) จัดลำดับนักเรียนในชั้นจากเก่งที่สุดไปหาอ่อนที่สุด โดยยึดตามผลการเรียนที่ผ่านมา ซึ่งอาจจะเป็นคะแนนจากแบบทดสอบหรือการพิจารณาตัดสินใจ ของครูเองเป็นส่วนประกอบ

(4.2.2) หากจำนวนทั้งหมดว่ามีกี่กลุ่ม แต่ละกลุ่มควรประกอบด้วย สมาชิกประมาณ 4 คน ฉะนั้นทั้งหมดจะมีกี่กลุ่ม หาได้จากการหารจำนวนนักเรียนทั้งหมดด้วย 4 ผลหารคือจำนวนกลุ่มทั้งหมดถ้าหารไม่ลงตัวอนุโลมให้บางกลุ่มมีสมาชิก 5 ได้

(4.2.3) การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม มีเทคนิคการจัดในรายละเอียด ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 แสดงการจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (เทคนิค A-F)

ระดับผู้เรียน	อันดับของผู้เรียน	กลุ่มที่สังกัด
นักเรียนที่เรียนเก่ง	1	A
	2	B
	3	C
	4	D
	5	E
	6	F
นักเรียนที่เรียนปานกลาง	7	F
	8	E
	9	D
	10	C
	11	B
	12	A
	13	A
	14	B
	15	C
	16	D
	17	E
	18	F
นักเรียนที่เรียนอ่อน	19	F
	20	E
	21	D
	22	C
	23	B
	24	A
	25	A
นักเรียนในชั้นทั้งหมดรวม	25 คน	

จากขั้นตอนการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TGT ดังกล่าวสามารถสังเคราะห์ได้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ชี้แนะ ครูจัดกิจกรรมกระตุ้นความสนใจของนักเรียน เพื่อเชื่อมโยงความรู้เรื่องที่จะสอน เช่น การใช้เกม เพลง นิทาน บทร้อยกรอง

2. ขั้นสอน ครูนำเสนอเนื้อหาให้นักเรียนทั้งชั้นก่อน โดยใช้เทคนิควิธีที่เหมาะสม ทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนในเรื่องที่จะเรียน เพื่อเชื่อมโยงให้เข้ากับเนื้อหาใหม่ นักเรียนต้องสนใจและตั้งใจฟังครู เพื่อที่จะได้นำความรู้ความเข้าใจในบทเรียนไปใช้ในการแข่งขัน

3. ขั้นจัดทีมครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4-5 คน โดยคละนักเรียนที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันก่อนการปฏิบัติกิจกรรม และเตรียมความพร้อมก่อนที่จะแข่งขัน

4. ขั้นการแข่งขัน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกันตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน โดยยึดหลักนักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันคือ นักเรียนเก่งของแต่ละทีมแข่งขันกัน นักเรียนปานกลางของแต่ละทีมแข่งขันกันและนักเรียนอ่อนของแต่ละทีมแข่งขันกัน ให้นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนรวมของทีม

5. ขั้นสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนและมอบรางวัลทีมที่ได้คะแนนสูงสุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ชาญณรงค์ อินทประเสริฐ (2533, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่แบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม ซึ่งเรียนโดยวิธีใช้การสอนแบบทั้งชั้น และกลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสหการวิธี STAD โดยใช้แผนการสอน 18 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการฟัง ผลปรากฏว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุษบา โชคช่วยชู (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองร้อยเอ็ดที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 66 คน แบ่งเป็นกลุ่มโดยจับฉลากเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 34 คน ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 16 ชั่วโมง 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียนการเขียนตามวิธีเรียนแบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียน และมีแนวคิด

ในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เรียน การเขียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพยาวี อังกสิทธิ์ (2541, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการจัดกลุ่มการเรียนแบบ ร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของกลุ่มการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียนชุมชนบ้านป่าดงในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสะเตา จังหวัดสงขลา จำนวน 64 คน แบ่งนักเรียน เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่เรียนในกลุ่ม การเรียนแบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุมที่เรียนในกลุ่มการเรียนแบบเดิม กลุ่มละ 32 คน เครื่องมือที่ ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ 10 แผนการสอน แผนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในกลุ่มการเรียนแบบเดิม 10 แผนการสอน และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .85 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนหลังการสอนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในกลุ่มการเรียนการสอนของนักเรียนวิชาภาษาอังกฤษในกลุ่ม การเรียนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัชรินทร์ โกมาสถิต (2540, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือและ กิจกรรมการเรียนในคู่มือครู จากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต จำนวน 64 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ และกิจกรรมการเรียนในคู่มือมีความแตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียน โดยใช้กิจกรรม การเรียนแบบร่วมมือสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเรียนตามคู่มือครู

อมัดไญณี คาโอะ (2541, บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน แสงธรรมวิทยา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 74 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง นักเรียน หญิง 39 คน นักเรียนชาย 35 คน ซึ่งแยกกันเรียน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า คะแนนของ นักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการสอน โดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบร่วมมือ

วรรณกร หมอยาคี (2544, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลสามเสน จำนวน 78 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์มีการรับรู้ความสามารถของตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังการทดลองนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีรชาติ ชัยเนตร (2541, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างบทเรียนเสริมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้นิทานพื้นบ้าน สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนครขอนแก่น จำนวน 40 คน เครื่องมือ คือ บทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาพื้นบ้านไทย จำนวน 6 บทเรียน แบบสังเกตการณ์ แบบสอบถาม วัดเจตคติเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษ และบทเรียนนิทานพื้นบ้านไทยแปลเป็นภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษาพบว่า

(1) บทเรียนเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้นิทานพื้นบ้านที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 86.68/79.31

(2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้บทเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

(3) หลังการใช้บทเรียนแล้ว นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และบทนิทานพื้นบ้านไทยแปลเป็นภาษาอังกฤษดีขึ้น

(4) การสอนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวการสอนที่ดีและประสบความสำเร็จมาก เหมาะสำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษา

นันทนา เจริญสุข (2549, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบ เอส ที เอ ดี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดโป่งตามุข อำเภอพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรีเขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 28 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบจับฉลาก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะทางการเขียนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบ เอส ที เอ ดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีเจตคติต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะ

การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ เอส ที เอ ดี อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

นิสาร์ตน์ ชื่นใจ (2544, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านเร็วของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าประกอบด้วย แผนการสอนที่มีแบบทดสอบเป็นรายบุคคล จำนวน 8 แผน แบบบันทึกผลความสามารถในการอ่านเร็ว และแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านเร็วขึ้นและมีการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

วงศ์เดือน ปอศิริ (2546, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและทักษะการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (STAD) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและการพูด มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ส่วนจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ในทักษะ การฟัง การอ่าน การเขียนและการพูด มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด และยังพบว่านักเรียนมีทักษะการทำงานกลุ่มดีขึ้น มีความตระหนักในคุณค่าของตนเอง มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนมีความเชื่อมั่น และกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษอีกด้วย

สุจิตรา เวทยาวงศ์ (2545, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภท STAD กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภท STAD มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือประเภท STAD มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรวิตรา รักพุดชา (2547, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมาเขต 1 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน โตนดพิทยา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 28 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเวลา 15 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดย

ใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น มีทักษะในการทำงานกลุ่ม มีความรับผิดชอบ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงส่งผลให้นักเรียน มีพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษดีขึ้น

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Dubois (1995 อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างการเรียนแบบร่วมมือแบบ STAD กับการเรียนแบบแข่งขันเป็นกลุ่ม TGT โดย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2,175 คน ครู 26 คน ที่มาจากชั้นเรียนจำนวน 86 ชั้นเรียน จำนวน 11 โรงเรียนในมลรัฐหลุยส์เซียน่า กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยครูที่สอนกลุ่มนี้ผ่านการอบรมกลุ่มที่สอง ครูผ่านการอบรมแต่ไม่ใช้การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และกลุ่มที่สามครูไม่ผ่านการอบรม และไม่ใช้การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ผลการทดลองพบว่านักเรียน ใน กลุ่มที่ผ่านการอบรม และใช้วิธีสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่มีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ แต่ไม่พบความแตกต่างด้านเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์

Williams (1993 อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ 2554, หน้า 48) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้ยุทธวิธีการเรียนแบบร่วมมือว่าให้ประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพีชคณิต ทักษะคิดที่มีต่อตนเองและผู้อื่นต่อวิชาพีชคณิต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่เรียนวิชาพีชคณิต จำนวน 165 คน โดยแบ่งนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม ทำการทดลองโดยใช้วิธีสอนผสมผสานระหว่างกิจกรรมแบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) กับกลุ่มแข่งขัน (TGT) ผลการทดลองพบว่า คะแนนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Brandt (1995, Abstract อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 48) ทำการวิจัยเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และการยอมรับตนเองของนักเรียนที่มีความสามารถจำกัด กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเกรด 9-12 ในเขตเมือง จำนวน 74 คน ที่มีความสามารถจำกัดในการเรียนคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และวิทยาศาสตร์ จำนวน 74 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ และกลุ่มควบคุม

Slavin (1998, pp. 47-48) ได้ทำการทดลองโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาเกรด 7 จำนวน 62 คน เป็นนักเรียนผิวขาว 25 คน ผิวดำ 37 คน จัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองใช้การเรียนโดยวิธี STAD ให้รางวัลเป็นทีม ส่วนกลุ่ม

ควบคุมใช้การเรียนแบบปกติ ให้รางวัลเป็นรายคน ผู้สอนเป็นผู้หญิงผิวดำ ใช้เนื้อหาการเรียนการสอนเหมือนกัน 10 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า นักเรียนผิวดำในกลุ่มทดลองเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนผิวดำในกลุ่มควบคุม และนักเรียนผิวขาวในกลุ่มทดลองเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนผิวขาวที่อยู่ในกลุ่มควบคุมด้วย และพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนที่ต่างเชื้อชาติ สนิทที่ดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

Staley (2004, Abstract อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 50) ได้ทำการวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับการอ่านคำศัพท์ โดยมีประชากรเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 20 คน ในโรงเรียนประถมศึกษาแถบตะวันตกกลางสหรัฐอเมริกา โดยการสอนอ่านคำศัพท์แก่นักเรียนทั้งชั้นตามปกติ และให้ประโยชน์ที่เว้นช่องว่างคำศัพท์ (แบบโคลซ) นักเรียนทั้งชั้นหาคำที่เป็นไปได้เติมลงไปในช่วงว่างจากบริบทในประโยคโดยทำการสอน 10 นาที ต่อวัน เป็นเวลา 3 วัน สำหรับคำศัพท์และความหมาย และในวันที่ห้า ทำการวัดผลหลังเรียนและเปลี่ยนไปใช้กิจกรรม TGT แทน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนของนักเรียนสูงอย่างคงที่ และมีการพัฒนาทางคำศัพท์เพิ่มขึ้น นักเรียนที่มีคะแนนสูงสุด 4 คน จะมีคะแนนดีระหว่างช่วง การควบคุมต่อเนื่องมาจนถึงช่วงการทดลอง ในขณะที่นักเรียนที่มีคะแนนต่ำสุด 4 คน มีการพัฒนาขึ้นในช่วงทดลอง ในขณะที่นักเรียนที่มีคะแนนต่ำสุด 4 คน มีการพัฒนาขึ้นในช่วงทดลอง

Bejarono (1987, pp. 45-49) ได้ศึกษาวิธีการเรียนแบบร่วมมือกับกลุ่มเล็กในห้องเรียนที่เรียนภาษาทดลองกับนักเรียนระดับ 7 จำนวน 665 คน โดยใช้วิธีการเรียน 2 แบบ คือ การเรียนแบบร่วมมือในกลุ่มเล็ก (STAD) กับการเรียนทั้งชั้นวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือในกลุ่มเล็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Wood (1997, p. 29) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาที่ได้รับประสบการณ์จากการสืบเสาะของการเรียนรู้แบบร่วมมือในโรงเรียนมัธยมศึกษา ค้นพบว่าการเรียนนี้ได้มีการสืบเสาะเพื่อเชื่อมโยงให้มีประสิทธิภาพซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในห้องเรียนโรงเรียนมัธยมโดยมีการสัมภาษณ์ และสำรวจ ผู้ค้นคว้าทดสอบในห้องเรียนของนักเรียนในชั้นระดับ 7 ของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างความรู้โดยกลุ่มร่วมมือซึ่งประสบความสำเร็จแบ่งความเข้าใจ ปรากฏผลในการใช้ความเหมาะสมในการทำงานหนักเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ซึ่งเป็นสิ่งที่มีมากกว่าความรู้เกี่ยวกับความเข้าใจในกลุ่มความร่วมมือ

Holguin (1997, p. 366-A) ได้ศึกษาการเรียนแบบร่วมมือในโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในระดับ 3 ของชั้นเรียนที่พูดสองภาษา (ภาษาที่ได้รับอนุญาต) พบว่าผู้เรียนต้องการที่จะเสริมสร้างการจัดองค์กรในห้องเรียนสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็น

ภาษาที่สอง และปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนในครั้งนี่คือ การค้นหาทางเลือกในการเรียนการสอนที่มีความสัมพันธ์กันในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มความชำนาญในการพูดเพิ่มขึ้น การเรียนนี้จะช่วยให้เป็นประโยชน์ในการเรียนแบบร่วมมือซึ่งได้รับการอนุญาตที่จะใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การทำงานร่วมกัน โดยการสุมนักเรียนจากปฏิกิริยาในการเรียน ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือนี้จะถูกออกแบบจากการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับการพูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะตรวจสอบนักเรียนโดยการทดสอบด้วยปากเปล่า ทักษะทางสังคมและความมั่นใจในตนเอง โดยตัวอย่างนี้ประกอบขึ้นด้วยการมีส่วนร่วมของกันและกัน (10 ข้อในกลุ่มควบคุม และ 10 ข้อในกลุ่มปฏิบัติงาน) 10 องค์ประกอบในการดูแลรักษากลุ่มโดยให้ระยะเวลา 6 เดือน ในการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งจะได้ให้เวลาการเรียนรู้อุปประมาณ 1 ชั่วโมง 50 นาที ต่อวัน การทดสอบปากเปล่านั้นจะมีการทดสอบก่อนเรียน โดยจะมีการทดสอบทั้งสองกลุ่ม และการทดสอบหลังเรียนทั้งสองกลุ่มเช่นกัน

Aguirre (1998, p. 2978-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือ การแข่งขันและความแตกต่างระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำคอมพิวเตอร์ไปใช้ในการศึกษาจนประสบความสำเร็จของโรงเรียนมัธยมศึกษา (การเรียนแบบร่วมมือระดับ 4 และระดับ 6) พบว่าการนำเสนอเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์พื้นฐาน การสอนเพื่อให้เกิดผลในการเรียนรู้แบบความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียน มีการรับรองเกี่ยวกับโครงสร้างของความร่วมมือกับสิ่งแวดล้อม การใช้คอมพิวเตอร์ในการวางรากฐานการสอนจะให้ผลลัพธ์ในสถานการณ์การเรียนแบบร่วมมือ ครูผู้สอนต้องให้ผู้เรียนรับรองโครงสร้าง ซึ่งการเรียนเป็นกระบวนการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งโรงเรียนจะต้องจัดหาสิ่งต่างๆ ที่สำคัญต่อการเรียนรู้ไว้ให้นักเรียนด้วย (Slavin, 1983) ได้ยื่นข้อเสนอการแก้ไขความไม่สอดคล้องระหว่างความสำเร็จในการเรียนรู้แบบร่วมมือของเด็กโตและการแข่งขันกันระหว่างโรงเรียนและการศึกษาแบบตัวใครตัวมัน (Borg and Gell, 1989) ความอิสระในการแปรค่าซึ่งเป็นวิธีการเรียนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบแข่งขัน การเรียนแบบตัวใครตัวมัน ซึ่งจำกัดการแปรค่าเป็นผลสัมฤทธิ์ ซึ่งค่าแปรผันที่ได้นั้นสามารถนำมาจัดกลุ่มผู้เรียนออกได้เป็น 3 กลุ่มภายใต้การเรียนรู้อุปแบบต่างๆ กันของทั้ง 3 พบว่ากลุ่มนั้นจะทำให้ผู้เรียนได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันและจะได้รับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนหลังจากนั้นจะนำคอมพิวเตอร์มาวิเคราะห์ผลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญออกมา (Johnson, 1982) การค้นคว้าในเรื่องนี้จะช่วยให้ผู้ค้นคว้าได้ข้อมูลจริงจากการทดลองมารวมกัน การวิเคราะห์ข้อมูลจากคอมพิวเตอร์มารวมเป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพได้

การ์เซีย (Garcia, 1998, p. 3459-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเขียนและสะกดคำจากรูปแบบการสอนสะกดคำ 2 แบบ คือ การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกเองกับ

การสอนสะกดคำตามหนังสือโดยครู แต่ละกลุ่มจะสอนอ่านโดยใช้โปรแกรมการสอนอ่านเหมือนกัน และการสอนเขียนทุกวันตามเวลาที่กำหนดไว้ การทดสอบใช้สอบก่อนและหลังการเรียนผลการศึกษพบว่า การสอนสะกดคำแบบให้นักเรียนฝึกเองมีผลดีกว่าการสอนสะกดคำตามตำรา ในด้านการอ่านคำศัพท์และการวิเคราะห์คำศัพท์ นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันในเรื่องจำนวนคำศัพท์ที่ใช้ในระดับที่สูงกว่าระดับประถมหนึ่ง ความยาวของประโยคและจำนวนหน่วยคำ นอกจากนี้นักเรียนสะกดคำโดยนักเรียนคิดเอง มีการอ่านทบทวน การเขียนวิเคราะห์ คำที่ใช้ตลอดจนมีการช่วยเหลือหรือซักถามเพื่อนเพื่อช่วยในการสะกดคำบ่อยครั้งมากกว่านักเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง และนักเรียนที่เรียนสะกดคำจากตำราใช้เวลานานกว่านักเรียนอีกกลุ่ม

Manahan (1998, p. 3011-A) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนในช่วงเวลา 6 สัปดาห์ เมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกับระดับพัฒนาการความสามารถในการสะกดคำของนักเรียน โดยเป็นการศึกษาการตอบสนองของนักเรียนที่ได้รับการสอนที่มีระดับความยากต่างๆ กัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 จำนวน 9 คน ที่มีระดับความสามารถในการสะกดคำต่างๆ กัน แล้วแบ่งออกเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับมีนักเรียน 3 คน การเขียนประกอบด้วยการแยกคำ การเสาะหาคำ การเล่นเกมคำ และการสร้างคำที่สอดคล้องและเหนือระดับการสะกดคำของนักเรียน ผลการศึกษพบว่า (1) นักเรียนที่มีระดับการพัฒนาการสะกดคำทั้งที่ต่ำกว่า และสูงของระดับเดิมเล็กน้อย (2) นักเรียนมีความก้าวหน้าในการสะกดคำเพิ่มขึ้น (3) รูปแบบการสอนสะกดคำที่มีประสิทธิภาพดีในการสอนสะกดคำให้กับนักเรียนที่มีความสามารถในการสะกดคำคนละระดับ และการศึกษาคำเป็นวิธีการสอนแบบหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผลการศึกษครั้งนี้ยังชี้แนะว่า เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างการสะกดคำกับคำอ่าน โดยนักเรียนมีการพัฒนาการสะกดคำเพิ่มขึ้นก็จะมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นด้วย

Brooks (2000, p. 2854-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนอ่านเขียนของครู โดยมีความเชื่อว่าครูต้องมีความเชื่อมั่น และมีความสามารถเป็นนักอ่านและนักเขียน จึงจะสามารถเป็นครูสอนอ่านและเขียนอย่างมีประสิทธิภาพได้ โดยศึกษากับครูในระดับชั้นเกรด 4 จำนวน 21 คน จาก 5 มลรัฐ ที่ได้รับการยกย่องจากครูใหญ่หรือฝ่ายนิเทศการศึกษาว่าเป็นผู้สอนอ่านและเขียนที่มีประสิทธิภาพ การเก็บข้อมูลในการสัมภาษณ์ ผลการศึกษพบว่า ครูเหล่านี้ส่วนมากมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเป็นนักอ่าน มีความชอบอ่านเพื่อสันทนาการ ส่วนครูที่เชื่อว่าตนเองเป็นนักเขียนเรื่องจริงไม่ใช่นักเขียนเพื่อความบันเทิง มีความรู้สึกว่าเขาสามารถเขียนได้ดี เมื่อได้รับการร้องขอให้เขียน การได้ฝึกปฏิบัติการอ่านและการเขียนมีบทบาทสำคัญต่อการสอนอ่านและเขียนมาก นอกจากนี้ครูยังเชื่อว่ายังมีปัจจัยอื่นๆ เช่น ความสนใจและความ

ต้องการเรียนของนักเรียน ท้องถิ่น รัฐ และเป้าหมายหลักสูตร ที่ครูใช้มีอิทธิพลต่อการสอนอ่านและเขียนทั้งเรื่องส่วนตัวและวิชาการมากกว่าการปฏิบัติการอ่านและเขียนของครู

Chung (1999, pp. 234-235 อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 17) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในห้องเรียนต่างๆ ไป ซึ่งเก็บข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง โดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนจำนวน 8 คน นักเรียนที่เรียนห้องเรียนทั่วไปจำนวน 18 คน และนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 12 คน โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก มีการสังเกตจากการวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎีของดิวี่ ในเรื่องการปฏิสัมพันธ์และของวิไวโกสกี ในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเบื้องต้นพบว่า การเรียนแบบร่วมมือส่งผลให้นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีความรู้ทางวิชาการสูง ด้านสังคมเพิ่มขึ้นและมีทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

Dimas (1995, Abstract อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 51) ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อการยอมรับตนเองของนักเรียนที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6 จำนวน 3 คน โดยทำการศึกษาเป็นรายกรณี โดยครูและผู้วิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้จากการสัมภาษณ์ การบันทึกกระเบียนสะสมของโรงเรียนสำรวจเจตคติ บันทึกเทปในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมและจดบันทึก ผลการวิจัยพบว่า การทำงานกลุ่มมีผลกระทบทางบวกต่อการยอมรับตนเองของนักเรียน การทำงานกลุ่มจะรวมถึงการทำกิจกรรมร่วมกัน ได้ตอบสนองและความรู้สึกในการช่วยเหลือหรือได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อน

Meekin (1987, p. 421 อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 50) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีการสอนแบบ Cooperative Learning ประเภท STAD ที่มีผลต่อความก้าวหน้าทางวิชาการและการยอมรับทางสังคมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยศึกษาจากนักเรียนเกรด 5 จำนวน 55 คน ใช้เวลาในการศึกษา 18 วัน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนแบบ STAD มีความก้าวหน้าทางวิชาการมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

Morgan (1998, Abstract อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 49) ศึกษาเรื่องการเรียนรู้แบบรายบุคคลและการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนเกรด 3 เพื่อเปรียบเทียบการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนเป็นรายบุคคลใน 3 ด้าน คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้และทัศนคติที่มีต่อโรงเรียน ภายในแต่ละกลุ่มทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กำหนดให้มีนักเรียนกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือทั้งกลุ่มเรียนเก่งและกลุ่มเรียนอ่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้ที่

ได้จากผลการทดสอบก่อนและหลังการทดลองพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ และวิธีเรียนเป็นรายบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือประสบความสำเร็จในการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนด้วยวิธีเรียนเป็นรายบุคคล

Orlando (1992, Abstract อ้างถึงใน สารสิน เล็กเจริญ, 2554, หน้า 49) ได้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (STAD) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 132 คน และครูผู้สอน 8 คน จาก 8 วิทยาเขต โดยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกมีผู้สอนที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบร่วมมือ 4 คน กลุ่มที่ 2 มีผู้สอน 4 คน ใช้วิธีการสอนแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษาที่เรียนแบบร่วมมือมีเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนรู้

สรุปได้ว่า การใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ประเภท STAD และ TGT นั้นเป็นวิธีสอนที่มีผลต่อความก้าวหน้าทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเป็นที่ยอมรับของผู้เรียนที่ช่วยในการพัฒนาความรู้ความสามารถไปถึงระดับที่ผู้เรียนต้องการได้